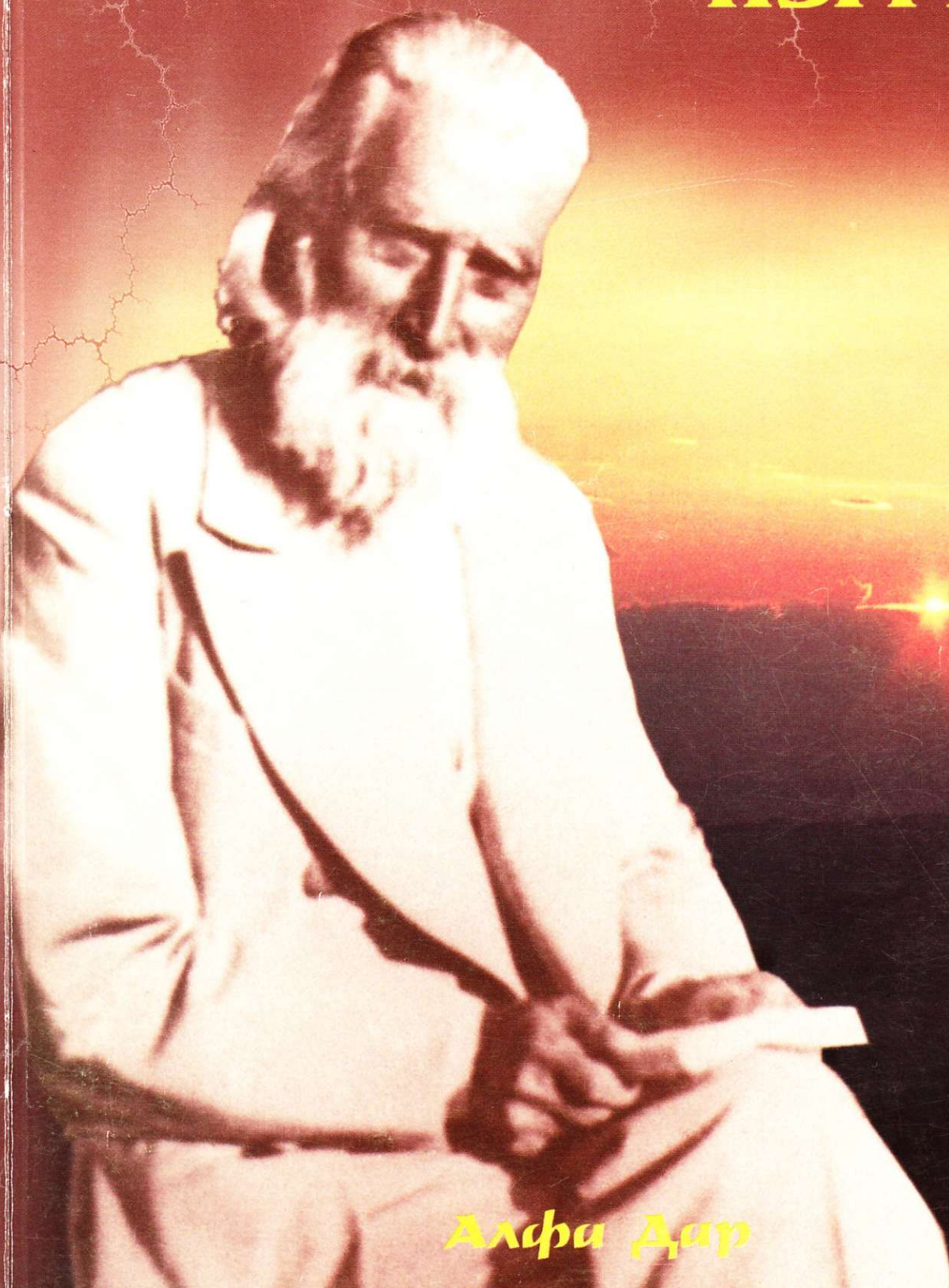

ТЕОФАНА САВОВА

ЛЕТОПИС НА ИЗГРЕВА

Алфа Дар

ТЕОФАНА САВОВА

ЛЕТОПИС
НА
ИЗГРЕВА

(БИТИЕТО НА УЧЕНИКА)

КНИГА ТРЕТА

ДНИТЕ НА СЕДМИЦАТА

„Считай първия ден ден на твоя Дух, ден, в който светлината се е проявила.

Считай втория ден ден на твоята душа, ден, в който Любовта се е проявила.

Считай третия ден ден на твоя ум, ден, в който знанието се е изявило.

Считай четвъртия ден ден на твоето сърце, ден, в който съзнателният живот се е проявил.

Считай петия ден ден на твоята воля, ден на твоите сили, които са дошли да ти помагат.

Считай шестия ден ден на Вечното Слово, което те е озарило и поставило господар на твоята съдба.

Считай седмия ден ден на Бога, Вечното Начало на всичко, ден на природата, от която всичко трябва да се учи, ден на твоята почивка, когато служиш на всички добродетели."

„В понеделник, като ден на месечината, ще очистите къщите си, ще изметете стаите, ще измиете дъските, ще разтребите всички разхвърляни работи.

Ако къщата ти е чиста, тогава влез в сърцето си, там има работа. Ако сърцето ти е чисто, влез в ума, и там има място за чистене. Най-после има място за чистене и в тялото ти, вътре.

Във вторник ще идите да копаете, ще сечете дърва — той е ден на Марса, ден за активна работа.

От когото имате да вземате пари, ще ги вземете, и комуто имате да давате, ще ги дадете. Когато искаш да изправиш някоя погрешка, ще избереш вторник.

В сряда ще учите. Ще дойде сряда, ще учиш, ще разрешаваш някой научен въпрос.

В четвъртък ще се позанимаете малко със своя характер, как да го облагородите. През този ден ще обиколите своите приятели. Четвъртък е отличен ден за облагородяване на сърцето.

В петък ще се занимавате малко с Любовта. Петъкът е отличен ден за служене на Любовта. На Любовта трябва да се служи разумно.

Съботата е ден за служене на Бога. В събота ще се помолите на Бога, ще разсъждавате за Божествени работи. Тя е ден на Бога. В събота човек не трябва да мисли за себе си, нито за болките си, ако е болен, нито за дрехи, обувки. Ще мисли само за светли и велики неща, които не се отнасят за него.

Когато дойде неделята, тогава ще започнем новия ден на живота. Неделята е ден на Слънцето, ден на науката. Който иска да се занимава с изобретения, нека употребява неделята. Когато искаш да си изобретиш нещо принципно, някоя добродетел, избери неделята, тя е ден на прогреса. Хубавите часове, веселите часове са в неделята. Който иска да избере весел ден, да избере неделята - тя е ден на веселие."

Учителя

ЖИВОТ С УЧИТЕЛЯ

В ранното утро една малка, доста живописна група мина по улиците на София и се отправи нагоре по пътя, който пресича младата гора. Боровите дървета се раздвижиха като деца, разбудени от тих майчин глас. Те се наклониха към тези ранобудни хора и леко вълнение раздвижи короните им.

Групата се състоеше от един възрастен човек с благородна осанка и няколко младежи. Възрастният мъж беше облечен в широк сив костюм, носеше сива шапка, а в ръката - бастон. Трудно беше да се определи възрастта на този човек. Беше среден на ръст, елегантен и с лека походка. Всичко в него излъчваше нещо младенческо. А при това имаше доста посивяла брада и коса.

Докато вървяха напред, младите хора се движеха плътно до него и водеха оживен разговор. Отвреме навреме някой от групата избързваше напред и полуобърнат се стремеше по-добре да чуе това, което казваше този необикновен човек. Интересът, който проявяваха към него, очевидно беше много голям. По уважението и почитта, с които го обграждаха, можеше да се предположи, че са силно привързани към него и че го знаят и следват от по-дълго време. Боровете също го познаваха, като че ли вече много пъти го бяха виждали. И в други утрини те го бяха

поздравявали с дълбок поклон. Той беше винаги заобиколен от интелигентни хора - мъже и жени, между които преобладаваха младежите.

Боровите дървета знаеха, че тези хора ще отидат отвъд гората, където една обширна поляна ги приютивя. Отвъд гората се открива обширен хоризонт. На север и изток се белеят върховете на Стара планина. На юг, при ясно време, се розовее Витоша. Между тази система от планини по-скромно място заемат Плана и Лозенска планина. Далече зад тях се очертава масивът на Рила и величественият връх Мусала. С какво ли ги привличаше тази самодивска поляна? - Това знаеше само боровата гора, която граничеше с поляната. Тези хора ще останат там, за да посрещнат изгрева на слънцето, ще направят гимнастика и ще се завърнат отново в града.

Понякога в тази групата се появяваха нови хора, съставът ѝ значително се променяше, но благородният възрастен мъж оставаше винаги верен на поляната, на изгревите на слънцето и на гората, която го посрещаше всеки път с поклон.

Кой е този човек, откъде е и защо е дошъл по тези места? - Никой в околността, дори боровата гора и обитателите ѝ нямаха ясен отговор на тези въпроси.

Сега там е тихо и само лекият повей на вятъра гали слуха на присъстващите. Листата едва шептят в разговор с лекия вятрец, цялата гора е утихнала.

- Времето е хубаво - каза възрастният мъж и спря до една избуяла млада бреза. - Днес ще имаме хубав изгрев!

- Учителю, наистина е много хубаво, ясно и гоило, възкликна сестрата до него.

Всички тук се зовяха един друг „сестра“ и „брат“, а към благородния възрастен човек се обръщаха с много уважение, наричайки го „Учителю“.

- Да не закъснеем? - обезпокои се един брат от групата.

Учителя извади часовника си и се усмихна:

- Слънцето ще ни почака - каза той шеговито.

Радост озари лицата. Усмивката на Учителя стопли сърцата на учениците. Отиваха на среща с вечността, и която секундата е равна на един човешки живот, и Ирябваше да бъдат абсолютно точни. Защото Слънцето не чака, а върви неизменно по своя път.

Групата излезе от гората и се отби вдясно, където се откри изглед към поляната. Друга, по-голяма група, вече бе пристигнала тук. Навсякъде имаше цветя, окъпани в брилянтена роса.

Някои от хората целунаха ръка на Учителя, другите останаха смирено встрани.

Копнежът на всяка човешка душа е да срещне своя Учител. Когато го намери, застанала пред него смирена и щастлива, тя е удивена от обаянието, което гой излъчва. Сърцето тръпне от възторг, докоснато от Любовта на един велик дух. Всички са обърнали лице на изток в очакване на изгрева. Абсолютна тишина предшества раждането на новия ден.

Слънцето наистина ги „почака“. И сега ги погали с тържеството на първия си лъч. После сноп от лъчи го последваха и заиграха по треви и цветя.

Слънчевият диск бавно се издигна над хоризонта и показва цялото си великолепие. Това събитие, избликът на светлината, която носи радост и живот, бе ознаменувано с песен.

- Молитва! - каза тихо Учителя.

- Отче наш! - издигна се като в дитирамб зовът на душата в небесния простор. Тихо и съсредоточено те се помолиха с Господнята молитва.

Около Учителя е оживено, блика спонтанна радост. Природата е притихнала, всичко наоколо изразява жив интерес към изгрева на деня.

- Къде бяхте вчера? - обърна се Учителя към един брат.

- Тук бях. С други двама братя поправяхме оградата откъм западния край.

Учителят погледна на запад.

В този момент една сестра запитва:

- Учителю, къде е центърът на любовта към Бога? Как да го развием? Вчера вие споменахте за него.

Учителя погледна сестрата, после се обърна към братата и посочи върха на главата му.

- Тука - каза той и добави. - *За да бъде любовта ни към Бога свършена, трябва да сме готови да пожертваме всичко. Любовта към Бога трябва да се изрази в жертва за цялото човечество. Да станеш слуга на човечеството и да му дадеш своето знание. Само един велик човек, у когото умът е развит, у когото всички способности са развити, може да слугува на Бога.*

- Учителю! - обърна се отново към него сестра-

та, малко смутена. Но изглежда неговото внимание бе насочено към нещо много по-важно, защото каза:

- Работа ни чака! - И тръгна.

Онези, които чуха тези думи, тръгнаха. Недалече от това място той се спря, посочи едно малко борово дръвче, което протягаше безпомощно клони, затиснати от шумата, и каза:

- Да се почисти малко, рекох.

Загриженост и безпокойство изразяваха очите му, навярно защото знаеше колко са „деликатни“ човешките услуги.

- Много внимателно ще го изчистим! - побърза да го успокои един брат и групата отмина.

Учителя погали дръвчето. Погледът му се спря на тревите върху поляната, после се отправи към широкото поле, към върховете на планините и лазурния хоризонт над тях. Вниманието му към затиснатата от високите треви фиданка, която той погали с ръка, беше израз на отношението му към хората, който страдат, затиснати от материални грижи в една благословена от Бога земя. Той бе сред тях, за да ги освободи (плевелите и да им отвори пътя към светлината на вечния живот.

Когато стигнаха при оградата, за поправката на която му съобщи младият брат, той каза с мекота само една дума:

- Хубаво!

- Учителю, ще я поправим, но ще стане бавно.

- Може, рекох. Много добре! - И пак погледна нагоре.

- Още двама братя обещаха да помогнат. Хубаво ще стане!

Братът продължи обясненията си и разгъна цял ироею за бъдещата си дейност. Учителя се усмихна.

- Коемо може да се направи, да се направи - каза той.

- Това е и нашето желание, Учителю.

- Щом вашето желание е добро, Любовта ще ви помогне - каза една сестра, след което групата мина малко встрани.

- Учителю - обади се един брат, който дотогава бе мълчал. - Искаме да си поставим палатка тук. Обещаха да ни дадат една голяма палатка.

- Хубаво, ще спите на чист въздух - съгласи се той.

Младежите се спогледаха зарадвани.

- Ето, там сме избрали място за палатката. Вие какво ще кажете?

- Щом сте го избрали!

- Учителю, вие кажете!

Учителя тръгна към посоченото място, огледа го, помисли и каза:

- Може.

Но след малко запитва:

- А там, малко по на юг?

- О, да. Ние не сме съобразили - там винаги е по-слънчево.

Групата тръгна отново. Една сестра запитва:

- Учителю, преди малко казахте „работа". Коя работа е за предпочитане?

Учителя се спря.

- *Трябва да насърчаваме музиката и изкуствата. Всички работи трябва да поощряваме в нас, дори и най-малките.*

- А физическия труд?

- *И физическия труд. Всичко добро трябва да поощряваме. Но на по-грубите работи ще отделим по-малко време.*

- Но сега трудът на едни се оценява по-добре, отколкото на други. Трудът на физическите работници например не се оценява добре.

- *В моралния свят такава аномалия не се търпи.*

Тези думи на Учителя накараха всички да се замислят. В това време към групата се присъединиха и други. Една жена от новодошлите кашляше силно. Някой каза:

- Учителю, тази сестра има лоша кашлица. Възможно ли е по някакъв начин да ѝ помогнем?

- Кашлицата е много тщеславна. Където мине, иска хората да я видят - пошегува се Учителя, а после запита болната. - Студена вода пиеш ли?

- Пия - отговори тя.

- А, ето причината. Само топла вода ще пиете - каза Учителя. В гласа и погледа му имаше топлина и бащинска загриженост.

- А когато няма топла вода, когато отиваме на планината - запита един от присъстващите.

- Ще пиете на гълтки. А когато сте на екскурзия в планината, ще си носите чайници. Може да си носите и по един малък термос.

Разговорът на тази тема продължи - относно всички удобства и неудобства на чайниците и термосите. Но сякаш не това беше най-важното, а да останем по дълго време с Учителя, защото всичко, което ставаше около него, дори и до най-малките подробности, бе безкрайно интересно и задържаше вниманието ни.

*

В свежата утрин боровите дървета около шосето сякаш отново се раздвижиха и зашумоляха развълнувани от нещо. Учителя, този необикновен за тях човек, отново минаваше по пътя. Имаше елегентен и бодър вид и енергична походка. Придружаваха го пак група ученици.

Учителя не бързаше, но вървеше леко, живо и движенията му бяха естествени и красиви. Човек би казал, че не върви, а лети леко над земята.

Хората от групата минаваха ту от едната му страна, ту от другата, за да чуят по-добре това, което той говореше. През цялото време Учителя отговаряше на въпроси, които непрестанно му задаваха.

Когато стигнаха при моста, почакаха и след малко всички се качиха на трамвая. През това време бяха много внимателни към своя Учител.

- Заповядайте Учителю, седнете тук - го покани един брат.

Учителя седна, а младият мъж взе мястото до него. Другите също седнаха наблизо, а някой предпочетоха да останат прави.

По пътя за „Изгрева“

Утринни упражнения на поляната

Пътниците зашушукаха:

- Кой е този човек? - запита един.

- Учителя Петър Дънов - отговори друг.

Един скептик до него повдигна рамене.

Младите хора ревностно оградиха с присъствието си Учителя - те го пазеха, както се пази светиня. Защото чувстваха, че пътят му не е лесен, че има нужда от ангели хранители.

Трамваят тръгна и край него се заредиха сгради, улици и хора. На всяка спирка в този необикновен трамвай се качваха нови пътници, докато други слизаха. Заедно с Учителя си учениците пътуваха към един нов свят на любов и хармония, към новата земя, за която днес той бе говорил. Затова те се радваха на хората, които се качваха в трамвая, и скърбяха за онези, които слизаха, за да се загубят в суетата на големия град.

Трамваят зави по улица „Мария Луиза“, след това спря и нашите пътници слязоха. След като минаха по улица „Пиротска“, те завиха по улица „Опълченска“ и стигнаха до една малка къща. Номерът 66 беше поставен ниско на вратата и лесно можеше да се види. Откъм двора се чуха гласове.

- Учителя! Идват!

И много скоро притичаха до входната врата, за да ги посрещнат.

Какво представляваше този необикновен човек за многобройните хора, които възторжено го следваха. Всички те бяха като едно семейство, деца на един любящ баща. Очевидно той ги познаваше много добре,

а и те бяха тръгнали след него веднага след рождението си. Родиха се духовно, когато той им отвори очите, за да съзрат присъствието на Бога навсякъде в живота. Лицата им изразяваха нескрита радост. Един след друг те му целунаха почтително ръка.

- Хубава ли беше разходката? - попита една сестра.

- Много хубава. Мястото горе е чудесно - отговори Учителя. - Утре може и вие да дойдете.

- И ние ли? - запитаха мнозина.

Учителя се усмихна.

- Много е слънчево! - възкликнаха младежите.

Една сестра предложи на Учителя да смени обувките си с домашни. Втора му съобщи, че някой го е търсил. Трета му каза, че един брат иска да се срещне с него.

Някой с неохота се канеха да си тръгнат. Сигурно бяха отложили сутрешната си работа, та да посветят повече време за Учителя. Като забеляза това, той се усмихна и каза:

- Можете да останете за обяда, рекох!

- Да, Учителю, много благодарим! - отговориха поканените и бързо забравиха дребните си домашни грижи. Колко е приятно и интересно да бъдеш с всички на общата братска трапеза.

*

След като обърна достатъчно внимание на гостите, Учителя прояви особен интерес към всичко, което бе

станало в негово отсъствие. Една сестра пое палтото и шапката му, друга - бастона му, и той влезе в стаята си.

- Има си работа, а и трябва да си поотпочине - каза един брат. Тогава мнозина се отдалечиха от вратата му, за да не го смущават с приказките си.

Доколко и как си почива Учителя, не беше известно. Но знаехме, че не обича да го чака някой, който търси помощ или съвет. Няколко минути покъсно излезе от стаята си и запита:

- Къде е сестрата?

Жената, която го бе очаквала с нетърпение, се представи. Учителя ѝ подаде ръка за добре дошла, след което влязоха в приемната.

Стаята, която служеше за приемна, бе малка и съвсем скромно мебелирана. В нея имаше само няколко обикновени стола и една масичка. Учителя покани сестрата да седне, след което и самият той седна пред масичката.

Дълбоко развълнувана, тя не знаеше откъде да започне. Учителя веднага я освободи от това стеснение.

- Какво има? - запита я той бащински.

Тя се освободи от стеснението си и започна да му излага с големи подробности своите тревоги и опасения, които я преследвали денонощно след заболяването на неин близък.

Учителя я изслуша внимателно, след това ѝ даде съвет и с малко думи ѝ вдъхна кураж. А тя се затрогна и просълзи. След като напълно си изля мъката, жената си тръгна обнадеедена с ведро и весело сърце.

Онези, които отиваха за помощ или за съвет при Учителя, не получаваха само морална подкрепа под формата на мъдри слова. Те приемаха и една Божествена енергия, която тонира и укрепва духа. В много случаи проблемите в дома намираха едно естествено, а понякога и съвсем неочаквано решение. Божествената енергия, която излъчваше Учителя, вдъхновяваше отпадналите духом, укрепваше здравето на слабите и лекуваше болните.

Докато се приберат вкъщи, последиците от неприятната случка загубваха вече своята тежест, а недоуменията се превръщаха в интересно преживяване и оставяха в душата само облекчение и радост. Всеки получаваше дар от една сила, осезаема като посланието на пролетните лъчи на слънцето или полъха на аромати от разцъфнала цветна леха през май.

*

Обедът е готов, трапезата вече е сложена. В трапезарията цари оживление. Приятно е в топлата атмосфера на близост и доверие. Гозбата те подканва да споделиш обяда с всички, но има и нещо по-силно - да бъдеш между добри приятели. Очаквахме всеки миг Учителя да дойде. Присъствието му вече се чувстваше силно, когато някой каза с тих глас:

- Учителя!

Всички станахме прави и отправихме поглед към него. Той скромно зае своето място и с благ глас подкани всички за молитва. Всички казахме кратката, но

много съдържателна молитва - тихо, съсредоточено и с благоговение:

- Божията Любов носи изобилния и пълен живот!

- Какво са приготвили днес сестрите? - запита Учителя.

- Днес братята от провинцията донесоха хубави картофи. Сготвихме ги с пресен лук - обясни една дежурна сестра.

- Да попитаме сега картофките доволни ли са от сестрите - пошегува се той. После все с лъжица от насипаната гозба.

Дали ще му хареса, се питаха джурните сестри. Но Учителя замълча и започна да се храни.

Приятна атмосфера на взаимно уважение и почит цари около него. Благ, но и възискателен, с личния си пример той ни въвежда в настроението на един възвишен свят, който осезателно чувствахме, но и все още малко познавахме.

Както винаги, обядвахме в тишина, което се препоръчваше от Учителя, за да се свържем с елементите и силите на храната. Накрая обаче се случи нещо по-необичайно. Пристигна един брат и с влизането си поздрави:

- Само Божията Любов е Любов!

Любезно му предложиха стол и той седна редом с хранещите се.

- От далече ли идвате, обядвали ли сте? - веднага го запита една сестра.

- Не съм - отговори той - имах доста работа в „Изгрева“.

Веднага му сервираха ядене с къшей ароматичен хляб. Тогава Учителя го запитва:

- Какво има горе?
- Учителю, някой е откраднал четири от посадените фиданки.
- Не - поправи го Учителя - преместил ги е.
- Видяхме отпечатьци от стъпки. Човекът е отишъл към селото.

- Преместил ги е само - повтори Учителя. - Ако ги открадне, къде ще ги занесе? - Може ли да ги занесе вън от Земята?

Всички се изненадаха много от начина, по който Учителя обясни деянието на злосторника. Опитаха се и те да го видят по-безпристрастно, но им беше трудно да не осъдят крадеца. Мъдрецът обаче намери за нужно да ги освободи от това затруднение.

- *Хората — каза той — трябва да прилагат Любовта. Като ученици на Великия живот, надпреварвайте се да правите отстъпки на ближните си, да прощавате, да проявявате взаимно почит и уважение. Това са първите условия за прилагане на Любовта. Дом, общество или народ, в които присъствува Любовта, имат благоприятни условия за развитие. Тя създава приятна атмосфера за работа и учение.*

Работете съзнателно върху себе си, за да се наречете един ден Ученици на Любовта.

Любов към Бога, любов към знанието и любов към свободата са подтици, без които ученикът не може да се развива. Ако няма любов към Бога, той не може да обича хората; ако няма любов към знанието,

винаги ще живее в съмнение; ако няма любов към свободата, ще живее в робство и ограничения.

- Колко е силно всичко това, но и колко още работа ни предстои! - възкликна един от слушателите.

Учителя продължи:

- *Който иска да бъде ученик на Божествената школа, трябва да следва Божествените закони.*

- Как да ги следва, Учителю? - запита една сестра.

- *Казано е: „Блажени чистите по сърце.“ „Блажени кротките.“ И вие, като ученици, ще се стараете да бъдете чисти, да бъдете кротки. У всеки човек има стари, нечисти навици. Те са затаени вътре и в даден момент може да се проявят.*

- Така е, проявяват се, без да искаме - потвърди един по-възрастен мъж, съзирайки сега по-добре истината през зрението на собствения си опит.

След кратка пауза Учителя продължи:

- *Сега аз не искам да отидете в друга крайност - на самоосъждане. Да се самоосъжда човек, то е остаряване. А да се поправя човек, то е подмладяване. Онзи човек, който постоянно се изправя, той е постоянно млад. Който спре да изправя своите погрешки, той остарява. Та казвам: Внасяйте нови мисли в ума си, нови желания в сърцето си, за да бъдете всякога млади, за да бъдете ученици на Божествената школа.*

Отвън се чуха стъпки и една врата се отвори. Оказа се, че една сестра от провинцията беше пристигнала и сега искаше да се срещне с Учителя.

- Поканете я да влезе - каза той.

Сестрата влезе, целуна ръка на Учителя и поздрави присъстващите. Тъй като всички мълчаха, без да чака въпроси, тя заговори. След като чуха впечатлението ѝ от приятната обстановка в трапезарията, запитаха я как е пътувала. Не е било много приятно, но с Божията помощ всичко е минало добре. После разказа как и кога е видяла Учителя за първи път. Това станало в нейния град, когато правел френологически измервания на нейните деца.

- Учителю, колко време сте работили в тази област? - Запита един студент по математика, който до този момент бе мълчал.

- Изучавал съм характера на българите цели единадесет години. Правил съм с пергел най-щателни измервания на главите им.

Някой с изненада отбеляза:

- В такъв случай трябва да сте направили много наблюдения и измервания!

- Средно на ден съм извършвал измервания и изследвания върху главите на около десет души.

Интересът и учудването на студента по математика и на естественика Боян Боев нарастна особено много.

- Да, единадесет години по десет глави на ден. Това прави много цифри, таблици и изчисления - продължи Учителя.

Зададох се още много въпроси, по повод на които Учителя даде много нови знания и внесе много светлина и много радост в умовете и сърцата на

присъстващите. Нали затова са общите обяди с Учителя - да се общува и по най-естествен начин всеки да получи отговор на въпросите си и насърчение в пътя на живота.

Мъдростта и силата ти да са благословени завинаги от Бога, Учителю благ на Любовта!

ДА ПОЗНАЕШ УЧИТЕЛЯ

Какво може да се каже за един велик Учител. Много може да се каже, но то ще бъде само капка в океана - частица от онова, което е той в действителност. Само в душата си можем бегло да схванем неговите възможности, да се докоснем до духовната му същност. Но всичко това трудно може да се изрази словестно, да се поддаде на описание. Учителя може само да се съзерцава и да се обича със синовна обич.

Сега, когато той е пред нас, ние се удивляваме на неговите обширни знания, вървим по стъпките му и слушаме словото му, но все още малко знаем за него. И само като го съзерцаваме по-дълго, започваме да разбираме и да ценим онова, което Бог ни дава чрез него.

В словото му е казано:

„За Учителя няма нищо скрито. Той може да узнава моментално всичко, което поиска. Като погледне някое същество, той го вижда такова, каквото е всъщност. Добродетели, пороци, минало, настояще, бъдеще — всичко е пред него.“

Ако отидеш при Учителя, натоварен с тежки проблеми, на които все си търсил решение, с няколко думи той ще ти отвори очите и ще намериш простия отговор на най-сложните и заплетени въпроси. Понякога ще те заговори за най-обикновени работи - за

овошките в градината, за това какво те радва или тревожи днес, а после ще каже нещо, за което дори не си и помислял. И ще си тръгнеш ободрен, весел и здрав.

Учителя вижда човека не само какъвто е днес, но и неговото бъдеще, съвършения човек, който един ден трябва да стане. Знанията, които е придобил през вековете, прилага днес, за да служи на Бога, като помага на всички по-слаби същества. Това, което е казал, пророчествата му, винаги се сбъдват, защото „у Бога няма обратни решения“.

*

- Учителю - обръща се една сестра към него - синът ми страда от главоболие. Не мога да му помогна - много го боли глава.

- Няма нищо - ще каже той. И докато сестрата си отиде в къщи, синът ѝ вече е здрав.

- Учителю - оплаква се друга - Днес бях на преглед и лекарят ми каза, че имам затъмнение на дробовете. Много се безпокоя.

- Ще дишаш дълбоко - напътства я той и сам ѝ показва как да диша. Съвсем простичко, но по един мистериозен за нас начин, той ѝ помага. И никой няма да разбере, че сега я освобождава от болестта, че влива сила в нея, за да изчисти чрез дълбоко дишане дробовете си.

Една силно вярваща сестра ми каза:

- Само да го видя и ще ми мине.

И така, всеки по своему, ние откриваме необикновените възможности на Учителя. Така познаваме, че той е нашият Учител. За него е казано:

„Един глас, който вълнува душата; една усмивка, която разкрива в дълбочината на очите извора на свещените и скъпоценни сълзи на свършената Любов; един поглед, който задължава всяко същество да му разкрие сърцето си; и сила, която внушава респект и му създава власт, която го издига на онова високо положение, на което може само той да стои.“

Затова нашите души постоянно се вълнуват, а очите ни се просълзяват пред свършенството на твоята любов. Наричат те Великия гост. Защото не си обикновен жител на Земята. Не всеки ще види, че ти се отличаващ от нас по всичко. Умът ти е в абсолютна хармония със святата мъдрост, обходата ти се нарича Божествена любов, а погледът ти - факел на истината. Дошъл си от Слънцето, наш скъп гост, за да радваш нашите души, за да стоплиш нашите сърца и да внесеш светлина в умовете ни. Твоят живот и твоето дело показват, че си дошъл с голяма мисия. Това, което ни даваш, е божествена благодат, жива вода на извор, който знае да дава. За теб е казано още:

„Учителя наблюдава организирането на геологическите пластове, канализира известни междупланетни влияния, грижи се за растенията и животните, като подобрява техните качества. Регулира атмосферните течения, урежда динамическия обмен между планетите и приготвя със столетия напред големите модификации на общата биология.“

Ние знаем, че една от твоите задачи е да изправиш оста на Земята, т. е. неправилния живот на хората. Защото знаеш опорната точка на човешкото съзнание, и с лоста на мисълта и силата на любовта ти го изправяш; даваш му ново направление под възможно най-малкия ъгъл. Затова обръщаш внимание и на най-малките неща, а за големите казваш: *„Да ги оставим на Господа.“*

Казано е:

„Нарядко той заповядва, обаче когато стори това, всичко му се подчинява. На неговия жест морето утихва, вятърът спира, завалява дъжд или пък избухва буря.“

По време на едно летуване в планината някои трябваше да се зъвърнат в града.

- Учителю - тревожихме се ние - дано не завали дъжд! А над нас се бяха надвесили облаци и току да плисне.

- Няма да ви навали - каза Учителя и погледна към облака. И дъждът се въздържа, заради вас направи едно усилие. Когато групата се прибра на „Изгрева“, едва тогава водите над нас се отприщиха и завяла пороеен дъжд.

Пазя жив спомен и от една зимна екскурзия. Земята бе покрита със сняг, а небето - натежало от облаци. Чувствахме се подтиснати. За да подобрим настроението си запяхме „Изгрява слънцето“. Скоро след това, за наша изненада, небето засия, изчисти се от облаци и слънцето се показа. То ни се усмихна весело и закачливо, стопли ни и после отново се скри.

Ще вали ли, дали ще ни брули студен вятър или ще се радваме на добро време, това зависи от нашите мисли и много често от един жест на Божията ръка, защото Учителя беше с нас и ние имяхме неговото покровителство.

Животът ни беше изпълнен с интересни случки и ни предлагаше много опитности, от които се учихме и възпитавахме. Ето и още един пример.

Бяхме на Витоша и с нас бе дошъл един брат от провинцията. Говорихме за времето, за валежите и между другото братът каза:

- Учителю, при нас дъж отдавна не е паднал!
- Не е ли валял! - живо се заинтересува Учителя.
- Не, Учителю, земята отдавна иска дъжд.

Учителя погледна към небето. В този момент то се покриваше с тъмни дъждовни облаци, които предвещаваха пороен дъжд. Но много скоро те се раздвижиха и отдалечиха, отидоха там, където земята бе зажадняла за дъжд. А ние се зарадвахме, защото искахме да избегнем дъжда.

В нашето ежедневие имаше различни настроения, спонтанно възникващи лични или колективни желания. Приятно ни беше, когато работите стават при наличие на хармония между нас. Но на практика не всичко протичаше гладко и безпроблемно. Учихме се да уповаваме не само на Учителя, но и на собствените си сили и възможности. И с радост посрещяхме благодатния дъжд, който освежава тревите, ободрява дръвчетата, обновява духа и изчиства мислите. Природните стихии, силните ветрове и поройните дъждо-

ве ни учеха да бъдем по-търпеливи и да благодарим за всичко; напомняха ни, че над всичко е Бог.

*

Знанието на Учителя има космически измерения. Той не открива свещените тайни на онези, които няма да ги разберат и опазят. Необразованите хора го приемат по един начин, учените по друг, а той трябва да говори на всички: на слабо образовани и на просветени, на добри и на лоши, на приятели и на неприятелите. И затова той изнесяше лекциите си според законите на мъдростта и свободата, та всеки да вземе от знанието онова, което любовта му към тези Божествени закони позволява.

Учителя е сигурен в знанието си. То е проверено и изпитано многократно. Когато лекува по чудодееен начин или минава през затворени врати и стени, то е с единствената цел да покаже на учениците си, че в природата има сили, които той познава и владее, да ги подтикне към учение и работа. Защото тези възможности могат да станат достояние и на учениците му, на всеки, който приема словото му и го прилага в живота си. Той казва:

„Това е учението на Духа. Аз говоря в алегоричен смисъл. Но ако и вие размислите, ще разберете отношението на ония сили, които действуват смекчително. А Господ е създал съвременния свят, знаете ли защо? — Ония духове, които бяха създадени най-първо, станаха кристали. След това трябваше да съз-

даде нашата земя, за да се образуват нови клетки не по кристална, чупена геометрическа форма, а в кръгообразна форма"

„Така и ние трябва да платим всичко, за да образуваме онази клетка, която създава светите. Ние сме сега мъртви, в небето ние сме насадени с главата надолу. Трябва да се пожертваме, да станем разумни клетки, да станем едно с Христа и, като минем през неговото тяло, през неговия ум, през неговото сърце, само тогава ще можем да се тонираме, да разберем дълбокия смисъл на нещата." (22 март 1915 г. - „Сила и живот".)

В книгата „Животът на една пеперуда" професор Кръстю Тулешков пише:

„Учителя обичаше природата, но не така, както аз я обичах тогава. За него тя бе един своего рода жив, необятен по размери, съдържание и смисъл организъм, в чийто недра се заражда, развива и трансформира по форма и съдържание всяко същество."

Това ново разбиране за природата откриваме на много места в беседите на Учителя. В словото си на 29 октомври 1924 г. той каза:

„За да запазиш живота си, трябва да си благодарен на малкия живот, който имаш. Животът седи в първичния живот на клетките. Клетките в човешкия организъм не умират. Той умира, а те си отиват на своето място."

Знанията му са в хармония с разумната природа, която според него не се ограничава само в проявите на живота върху нашата планета, а е във връзка с ця-

лата Вселена. В беседата „Бог е Дух“, (27 май 1928 г.) той обяснява по съвършено нов начин условията за развитието на човешкия живот.

„Питам, на какви начала почива животът? Отговорът на този въпрос се крие във всяко семенце. Не е достатъчно да се създаде само семето, но се изискват ред условия за неговото растене и развитие. Ако това е нужно за семето, толкова по-необходимо е за човека, който представлява разумен зародиш. Ако не се дадат на този зародиш съответните условия — светлина, топлина, влага и нужните в нея елементи, неговото растене ще се прекрати, ще се опорочи. В това отношение не е достатъчно човек да работи и да се развива само през един живот, но трябва да продължава своето развитие и през втори, трети и ред още животи.“

*

Учителя е винаги между нас и ние с радост и благодарност приемаме словото му. Но колко малко знаем за неговия живот, за трудностите, които ежедневно преодолява, за да ни извади от гъстата материя и да отвори пред нас нови, по-широки хоризонти.

Страдаше ли Учителя? - Това можехме само да гадаем, въпреки че беше обяснил дълбокия смисъл на страданията. То е нещо много лично, а когато засяга един велик дух, е покрито с воала на мистерията. Защо да се докосваме до онова, което не можем да поемем и понесем върху раменете си? И все пак вед-

наж, макар и с едва доловим жест, Учителя леко повдигна завесата. Това се случи, когато той ми подари една своя дреха. Аз се зарадвах много и веднага я облякох. Беше студен зимен ден пред новогодишните празници. Настроението беше добро, празнично. И въпреки това, неочаквано за мен, се умъчих. Силно почувствувах страданието на хората по заснежените пътища, на чиновниците по железопътните гари и кантони, страданията на всички, които в този момент бяха на открито. И се разплаках. А бях на топло в „Изгрева“ и пред мен бе Учителя. Той ме погледна с един толкова дълбок и топъл поглед. И в един миг аз схванах характера на неговите страдания. Защото Учителя бе съпричастен към всички неволи и беди на хората поради голямата му любов към тях. Това велико страдание е достояние на малцина, не всеки може да го разбере и приеме с благодарност.

Спомням си и когато веднаж отидох в една работилница, в която имаше много хора - работници, чиновници и господари. Господарите и техните слуги се бяха събрали тук, на едно място. И неизвестно защо изведнаж се почувствах обидена. Обидата беше голяма, непоносимо тежка, аз се вълнувах и неудържимо въздишах. Тогава чух един вътрешен глас, който ми каза: „Обиденото работничество!...”

Изплаших се, че мъката ми няма да има край и отчаяна търсих помощ. Помислих за Учителя и изведнаж почувствах присъствието му. И мъката ми се разсея в пространството, превърна се в роса върху цвят, огрян от слънцето, и си отиде.

Сега аз не искам и не мога повече да мисля за всичко това, защото за мен то е голяма тежест, непоносима мъка. Ще запазя само съкровения спомен за преображенията на Духа и за делата Му, за всичко онова, което преживях и което видяха очите ми. Зная, че сама не бих могла да изнеса до върха на просветлението тежестта на страданието, но с твоята подкрепа и закрила, с Божията помощ, Учителю, мога да страдам. Защото зная, че страданията ми един ден ще се превърнат в радост.

Велик, но труден е пътят, по който върви Учителя. Защото той носи светлина на хората в един свят на непрестанни борби и големи противоречия. Светлина, която идва отгоре, това е нашият Учител. Когато слиза между хората, тъмнината непрекъснато върви след него, тя е слугинята, а той - щедрият, но строг господар, владетелят на материалния свят, в който живеем. Земята е училище, в което Учителя преподава знания на хората. Неговата светлината ни помага по-добре да виждаме истината. Тъмнината пък е черната дъска, на която са написани неговите уроци - изпитните, които трябва да превърнем в живо знание и радост.

*

ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА

Тя беше обикновена врата като всички други врати по света. Преди да я изправят при входа на стаята, тя нямаше никакви привилегии. Нейната съдба се измени, когато двама млади мъже я монтираха, за да изпълнява една особена длъжност - винаги да се отваря и никога да не се заключва за добронамерените посетители. Това беше почетна служба, която тя трябваше да носи с любов в един светъл и гостоприемнен дом. Домът се намирал край млада борова гора. Пред него имаше широка поляна, заобиколена от кокетни дървени къщички. Навсякъде из градините и около домовете се виждаха наскоро посадени овощни дръвчета.

Един млад момък бе спрял пред бялата слънчева сграда. Той имаше вид на услужлив и делови човек. Това впечатление от пръв поглед се допълваше от една доста голяма и тежка чанта, каквато обикновено носят онези хора, които изпълняват техническа длъжност. По всичко си личеше, че е инициатор и изпълнител на особено отговорни задачи. Ведрият вид на лицето му издаваше един приятен характер на човек, който върши всичко с весело сърце. Когато тръгна към бялата къща, той запя с тих глас една приятна песен. В този момент на поляната се появи възрастен мъж и също се отпрати към къщата. Чувствителният наблюдател би открил без усилие едно особено свет-

ло излъчване около него, което показваше, че не бе обикновен човек. Още от пръв поглед се виждаха неговото голямо обаяние и естествената му красота, които прилягаха по особен начин на годините му. Като вървеше, походката и фигурата му внушаваха лекота, пластичност и хармония. Младият мъж почувства неговото присъствие и се спря, за да го почака пред входната врата на белия дом.

- Учителю, донесох бравата за вашата врата.

Той извади въпросната брава от чантата си и, като я подаде, запита:

- Ето, одобрявате ли я?

- Хубава е - отговори възрастният мъж.

- Харесвате ли я? - запита отново с делови тон младият посетител.

- Рекох, вратата трябва да я одобри - пошегува се мъжът, към когото деловият посетител се бе обърнал с особена почит, наричайки го „Учител“.

Младият мъж, известен на всички като брат Боянчо, придружи Учителя до вратата на стаята му, където се спря и извади от чантата си чукче, свредел и гласпапир, след което, без много да се бави, започна да поставя бравата. Учителя го наблюдаваше с интерес и с много любов като баща, който се радва на прилежния си син.

Така в този ден бравата прие своята длъжност - да отваря и затваря вратата на една стая, към която бяха насочени много погледи, съдби и надежди.

Късно през нощта Учителя се разхождаше бавно в стаята си. - „Защо не спи - се питаше една звезда над „Изгрева" - вече минава полунощ!"

Към един часа Учителя взе цигулката си, засвири и тихо запя - вълнуващо и завладяващо. Като пееше, той произнасяше странни думи на непознат език, които звездата се опитваше да разбере. Нещо се беше случило. Наверно в този час някоя душа бе отправила гореща молитва към Всевишния. Дали бе отговорил на зова на тази душа и чрез силата на музиката бе изпратил своето послание, за да я облекчи и насърчи?

След известно време той положи внимателно цигулката в калъфа, покри я с копринена тъкан и я постави под масата.

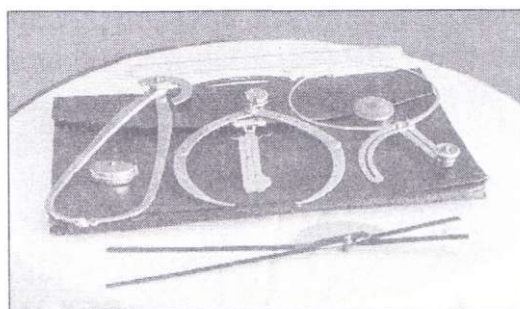
„Защо я сложи под масата?" - отново се учуди звездата.

Да се отговори на този въпрос не е никак трудно - в стаята на Учителя няма друго по-добро място за цигулката. Има две маси, но едната, където бяха поставени библия и няколко тома беседи, очевидно бе свещено място с особено предназначение. Оттук той правеше директна връзка с историята на човечеството и виждаше смисъла на страданията му през погледа на Универсалната Любов. Пред тази маса има стол, на който приятелска ръка бе поставила красива възглавничка.

На втората маса има повече книги, документи, току що получени писма, нож за разрязване на книги, моливи, пера и др. Пространството под нея е запазено за цигулката.

Стаята на Учителя в дома на Братството

Уреди, с които Учителя е извършвал
френологически измервания

При южната стена на стаята е поставена библиотека с книги от прочути автори. До библиотеката има малко шкафче, върху което са поставени часовник, някакъв особен уред и малко кръгло огледало. До шкафчето изправен стои бастонът.

До северната стена е леглото на Учителя, покрито с бяла покривка. Върху него са поставени две бели възглавници с малки бродерии, а на стената - килимче, прикрепено с метални халки.

В стаята на Учителя има и една обикновена закачалка за дрехите му. Той препоръчва горните дрехи да не се съхраняват в гардероб, а на открито, за да се проветряват.

Подът е застлан с домашен килим, подарен от една сестра. Върху него на специално място стоят само чифт стайни обувки.

*

Часовникът показва два часа сутринта. Учителя повдигна завивките и изгаси лампата. В стаята настана необикновена тишина. Високо горе на небосклона звездите следваха своя дълговечен път, планетите и слънцата летяха в пространството, а долу големият град спеше под завивката на нощта.

В три часа, когато градът все още спеше, един прозорец светна и се очерта върху тъмносинята завеса на сумрака. Една жена го отвори и отправи поглед към звездното небе. Тя си помисли за Учителя и съзнанието ѝ се озари, защото в същия момент чу благия

му глас. Неотдавна той бе казал: „Щом се събудиш, стани!"

От жилището ѝ до „Изгрева" имаше един час път. Тя оправи леглото си, каза си кратка молитва, след което бързо се облече и тръгна.

*

Лампата в стаята на Учителя отново светна. Той излезе на балкона, остана известно време там, сам под звездното небе, и отново се прибра в стаята си.

Долу един възрастен човек вече бе седнал в осветения салон. Малко след това дойде една сестра, после един брат, след което залата започна бързо да се изпълва от пристигащите хора.

Часът беше точно пет, когато Учителя влезе в салона. Той зае мястото си на катедрата и след кратка пауза заговори. Словото му потече като бистра вода от планински извор и покори умовете и сърцата на слушателите. Невидими лъчи го отнасяха до всички напреднали същества във всемира.

„Що е Бог - запитва Учителя и веднага отговори. - „Бог е първичната причина на нещата, която може да даде и на най-нищожните същества този живот, който Той има."

Озарена от светлината на словото, „Звездата на Изгрева" слушаше с голямо внимание и жадно поглъщаше духовната храна, която в този момент изобилстваше в „Изгрева." Нейното присъствие привлече много светли души, които се присъединиха към аудиторията.

Учителя продължи: „Да се определят отношенията на човека към Бога разбирам възстановяване на надеждата, вярата и Любовта в човека. Надеждата има отношение към физическия свят, вярата - към духовния, а Любовта - към Божественния. Влезе ли в света на надеждата, човек трябва да бъде здрав, богат, добре облечен и обут. В който дом влезе, той трябва да носи уханье на цъфнал пролетен цвят. Влезе ли в света на вярата, човек трябва да бъде облечен с дреха, изтъкана с красиви, възвишени чувства. Там не се допуска никакво недоволство, никакви горчиви чувства. Влезе ли в Божественния свят, човек трябва да бъде облечен в дрехата на Любовта, да има правилни отношения към Бога."

Учителя завърши лекцията си и подкани присъстващите да изпеят една песен. Мелодията на песента изпълни салона и отзвуча далече отвъд полето и хълмовете в подножието на планината.

Когато Учителя излезе от салона, две сестри го последваха. Недалече от стаята му те се спряха и заговориха.

- Прекрасна беседа - каза едната от тях.
- Великолепна! - Музика и поезия на Духа.

В този момент Учителя отвори вратата, подаде ръка на чакащите го и каза:

- Какво има, рекох?

Сестрите целунаха ръката му и след като изказаха възхищението си от словото му, минаха встрани, за да му сторят път.

Увлечени в разговори, долу хората все още из-

лизаха от салона. Една голяма част от тях обаче бяха вече на поляната и заставаха в редици един зад друг. Придружен от двете сестри, Учителя също отиде на поляната и застана пред редиците от братя и сестри с лице на изток. Тук той спокойно изчака всички да дойдат и да се подготвят за гимнастиките. Вниманието ни бе насочено вече към него, когато той повдигна ръцете си, направи крачка назад с десния крак и започна изпълнението на първото утринно упражнение. Стотици ръце извършиха едновременно с него същото движение. След това той спусна ръцете си отстрани на тялото към земята и с кръгово движение продължи този кръг напред, докато ги издигна до първоначалното им положение. Всички го следваха в изпълнението на тези движения.

След като повтори и потрети същите движения, стъпвайки назад с левия крак и после с десния, той ги изпълни отново, но вече със стъпка напред. Изпълнителите зад него извършиха ритмично същото.

При второто утринно упражнение Учителя пак издигна ръцете си над главата, направи стъпка назад с десния крак и с кръгово движение напред достигна земята, повдигна ръцете успоредно на тялото и ги изнесе до първоначалното им положение.

И това упражнение Учителя направи в две части.

При третото упражнение той повдигна нагоре дясната си ръка, пристъпи назад с левия крак, приклезна, свали ръката върху коляното и се изправи. След това продължи същите движения с лявата ръка - стъпи назад, прилякайки сложи ръката върху коляното на левия крак и стана. После Учителя извърши същи-

те движения с дясната ръка. След това изпълни всички тези движения още три пъти, но вече със стъпка напред.

При четвъртото упражнение Учителя изтегли ръцете си напред и ги залюля наляво, направи стъпка назад с десния крак и с леко приклясане залюля ръцете си надясно в дъгообразна вдлъбната надолу линия. След това стъпи с левия крак назад, залюля ръцете наляво отново в дъгообразна вдлъбната надолу линия и с леко приклякане, след което продължи със залюляване надясно. После повтори тези движения със стъпка напред.

Всички знаеха добре упражненията и ги изпълняваха в хармония с Учителя .

При петото от тези утринни упражнения Учителя сложи и двете си ръце на раменете, изтегли десния крак назад, после напред и го залюля наляво пред тялото, надясно пред тялото и назад, пак наляво, отново надясно пред тялото и като стъпи назад, приклекна до земята. Той направи същото с левия крак и отново го повтори с десния. След това повтори тези три движения със стъпка напред. Гледката беше особено красива, когато редиците се залюляваха заедно с него.

Шестото упражнение се различава твърде много от предходните. Учителя изтегли ръце напред, приклекна и в това положение пое дълбоко въздух. После с прибрани ръце към гърдите и лакти встрани, със силна издишка изхвърли ръцете напред. Това той направи шест пъти, което изпълни още шест пъти с бавно и леко издишване, като че ли ръцете поемат въздуха от устата и го отнасят встрани.

Накрая, изправен отново, с широко отворени ръце встрани той направи кръг нагоре, събра ги над главата и ги свали успоредно на тялото. Това той направи с пожелание да се осъществи проектирания мир между хората.

Хората се раздвижиха и само след няколко минути се наредиха в кръг, който зае периферията на поляната. Близко до центъра остана Учителя, а в самия център на кръга се организира малък оркестър от музиканти. Една приятна мелодия се разнесе в утринта като зефир, който докосва нежно душата.

Учителя отвори ръце от раменете встрани, прибра ги отново и се понесе плавно по меката трева. Целият кръг го последва, като се завъртя напред в пълна хармония с ритъма на музиката. Оркестрантите свиреха с вдъхновение, мелодията се развиваше и извисяваше все повече в тон с духа и смисъла на красивите ритмични движения.

При изпълнението на „Слънчеви лъчи“ и особено когато настъпи тържественият финал на „Пентаграма“, чувството за единство и хармония достигна апогея си. Играещите бяха покорени от усещането за свобода и радост, от съзнанието за единството с универсалния космичен ритъм и вечния творчески процес на живота.

След всички тези събития, които тонират духовно и физически, в спонтанно възникналия разговор Учителя каза:

„ При утринните упражнения ръцете трябва да се държат обтегнати, за да имат връзка с природата.“

Сега всеки искаше да бъде по-близо до Учителя и да приеме благото на словото му. Един след друг отивахме при него, за да целунем ръката, която благославя и дава надежда за нов живот. Всички наоколо се ръкуваха, поздравяваха се и с усмивка напущаха поляната.

*

Днес е неделя, ден в който Учителя изнася беседа и в десет часа. На поляната са останали малко хора, но след известно време онези, които са се оттеглили по най-различни причини, ще се съберат отново в салона.

Придружен от няколко братя и сестри, Учителя се отправя към бялата къща. Пред вратата на стаята му една сестра се обърна към него с думите:

- Учителю, простудила съм се и имам главоболие, цялата съм разстроена.

Очевидно случаят не беше тежък, но тя получи необходимите напътствия:

- *Топла вода, рекох. Няколко чаши топла вода на глътки — с чаена лъжичка. Нали знаете! И вечер да си измивате краката под колената с топла вода, без да ги киснете.*

Сестрата благодари и се оттегли, а Учителя влезе в стаята си. Както често се случваше, двете сестри като ангели хранители се изправиха пред вратата на стаята му с намерение да не напуснат поста си, докато не се уверят, че е завършил закуската си.

Малко по-късно един брат с изписана тревога на лицето се приближи и почука на вратата. Вратата на Любовта се отвори широко. Учителя го посрещна и с внимание го изслуша. Имаше тежко болен в семейството му, а той бе силно разтревожен и не знаеше какво да прави.

- Очистително - каза Учителя - първо да се освободят червата от утайките.

- А какво да яде, Учителю?

- Може топли картофки - отговори стопанинът на гостоприемния дом.

Междувременно на вратата потропаха за съвет още двама. Така времето мина незабелязано, а Учителя трябваше да се подготви за втората си неделна беседа.

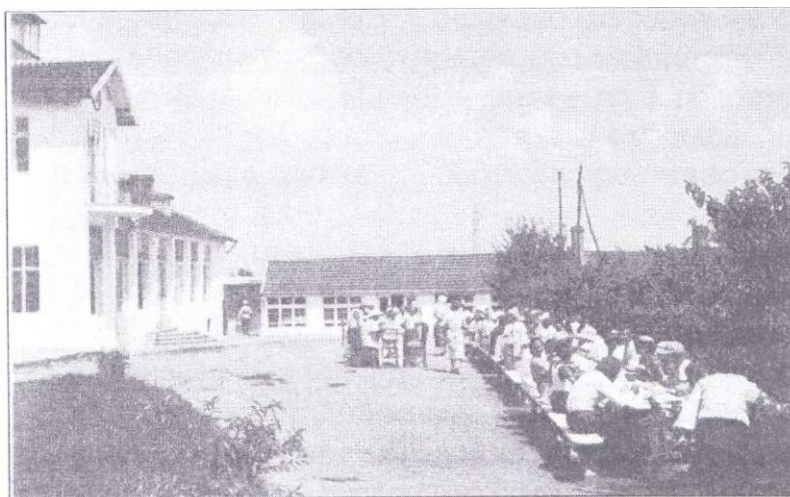
Салонът беше препълнен с хора. Тази беседа не бе предназначена единствено за ученици и затова между слушателите се допускаха и гости. „Звездата на Изгрева“ също беше между слушателите, но малцина съзнаваха нейното присъствие. Отначало тя се заслуша в ритмичните стъпки на Учителя, после в песента, която прозвуча тържествено и вълнуващо, след което се захласна в красотата на Словото:

„ Ухото на живия Господ е толкова чувствително, че ако му се помолите от сърце, с пълно смирение, с вътрешна чистота и благоговение, каквото духовният човек трябва да има, вашата молитва непременно ще бъде приета.“

*

Беседа на Учителя

Общ обяд под леските

Учителя слезе от катедрата и мина между раздвижилите се слушатели, които му се усмихваха и му правеха път, за да излезе от салона. Скоро стъпките му се чува отвън, когато изкачваше стълбището към горницата. Той влезе в стаята си, но остана там само няколко минути. Когато се появи отново пред прага на стаята си, няколко сестри го посрещнаха. Те му благодариха за хубавата беседа и му зададоха няколко въпроса, за да получат допълнителни пояснения върху онова, което току-що бяха чули.

- Искам да попитам нещо Учителя - каза една сестра, която се бе присъединила към тях.

Трябваше пак да даде здравни съвети, при все че в току що изнесената беседа бе говорил за духовното и физическото здраве, бе дал и съвети по повод на конкретни случаи в живота. След като отговори на зададените въпроси, той се отправи към поляната, където вече го очакваха. По пътя някой го заговори в боровата гора, други се присъединиха и събеседването продължи. Така Учителя работи непрестанно, ден и нощ за Божието дело.

Един брат се стеснява, а има нужда от съвет, но как да се осмели и да прекъсне този хубав разговор? Но Учителя тръгва, хората от групата остават по-назад и той се отзовава сам пред него.

- Учителю,... - започва той и се увлича така, че разказва всичките си преживявания, докато стигне до същественото в така търсената среща - да получи облекчение на своята болка.

Когато и той е удовлетворен, групата около Учителя отново нараства.

*

Една сестра се приближава и учтиво кани всички:

- Заповядайте на обяд!

- Хубаво - казва Учителя и подканва всички да отидат към леските, където пред трапезата вече са насядали изгладнелите.

Кратката молитва е казана, лъжиците вече потракуват и хората си похапват сладко в мълчание, защото тук яденето винаги е вкусно.

Към края на обяда една сестра намира удобен случай да подхване разговор:

- Учителю, днес вие говорихте за съзнанието!

Учителя не отговори веднага, но се замисли, сякаш прелистваше беседата, за да намери мисълта, която вълнуваше сестрата:

- *Под думата съзнание разбирам вътрешна възможност, която осмисля живота.*

Сега, след като се бяха нахранили, мнозина се приближиха до него. Той се усмихна и каза:

- Може да изпеем една песен!

Всички запяха една нова песен с ново звучене, макар че все още бяха впечатлени от мисълта за онази вътрешна възможност, която осмисля живота - далече от гозбата, чиниите и лъжиците, които още стояха по масите.

„Звездата на Изгрева" остана на пост пред вратата на Любовта, която днес бе отваряна и затваряна непрекъснато. Тя искаше да се увери, че този път Учителя ще си отпочине добре след интензивната работа през изминалите дни.

Часът е петнадесет. Долу, пред вратата на приемната, стои сестра, разхожда се и нетърпеливо поглежда нагоре. Други са седнали на скамейките отсреща и също чакат. Някой потропва нетърпеливо с крак.

Към шестнадесет часа Учителя отново отваря вратата на Любовта. Докато слиза по стълбата, той отговаря на вече зададени въпроси пред входа на стаята, но без да се спира задълго. Докато отговаря на третия въпрос, той е пред вратата на приемната, отваря я и поканва нетърпеливата сестра да влезе. Мнозина са дошли тук с надеждата да намерят лекарство за някоя болка, да избегнат беда, да получат напътствия по житейски дела, а често и заради проблеми на някой близък. Една сестра държи бележник със записки от утринната беседа и чака своя ред.

Учението на Учителя не може да се обхване само с ума. За да оживее в ученика, то трябва да се приложи на дело. Върху него не се философства, то не е едно забавление, но изисква ежедневна работа, изучаване на законите в живата природа и постоянство в приложението им. То е обширна наука за любовта в действие, за развитието ѝ в личния и социалния живот така, че да се изгради нов тип човек, проводник на Божественото и негов служител.

Учителя посрещаше и изпращаше посетители до двадесет и два часа, след което с малка група ученици около него извърши с телескоп наблюдения на звездното небе. Разговорите продължиха до полунощ. После бодърства до сутринта в стаята си. Легна си за малко, но после пак стана, чете, размишлява и даже посвири на цигулката си. При този начин на живот, странен и необясним за нас, той бе винаги деен, работеше непрекъснато, вършеше всичко с голяма съсредоточеност и присъстваше навсякъде.

При разговор, в който споделяхме опитности и впечатления като ученици в духовната школа, една сестра сподели с мен:

„Още не познавах добре Учението, когато почувствах нужда мислено да задавам въпроси на Учителя. Започнах да получавам отговори на въпросите си и разбрах, че той е моят Учител, че винаги е бил и ще бъде. Тогава моята душа се успокои и сега, където и да съм, в каквото и състояние и да съм, чувствам неговото ръководство, неговата помощ и утеха. И живея спокойно, като дете под бащина закрила.“

Един брат от Италия в писмо до Учителя казва:

„Учителю, получих една картичка с образа на светия, който винаги се отзоваваше на моята молитва. Каква беше моята изненада, когато узнах, че този светия е жив, че живее в България, в София, живее в един квартал, който се нарича „Изгрев“. И аз ще бъ-

да много доволен, ако мога да дойда от моята страна, от Италия, и да видя този тъй ценен от моята душа светия."

Учителя не се ласкаеше от благодарностите и похвалите, които получаваше, затова и не желаше да ги знае. Понякога просто се скриваше зад скромния образ на лечителя. Ако някой е болен, ако например го боли гърлото, вместо лекарство препоръчваше болният да отиде за вода до близкия извор или на екскурзия до Витоша. Където и да е отишъл, на планината или до близкия извор, из пътя болният се е освободил от болестта си. Като се завърне на „Изгрева“, обновен и забравил болезните си, човекът ще му благодари сърдечно както за чудесната екскурзия, така и за отново намереното здраве. В такъв случай Учителя казваше само две думи: „Няма нищо."

*

Учителя бе излязъл от стаята си на балкона и наблюдаваше звездите, които трептяха на небосклону и се отразяваха в дълбините на погледа му. По-ярка от всички планети и звезди в този час Венера блестеше като брилянт в утринното небе. Озарението идваше отвисоко. Природа и космос влизаха в хармония с човешкия дух, говореха на душата с езика на любовта. Малцина тук се догаждаха, че той знае безпределните пътища на светлината, по които само великият дух се изявява. Той влезе отново в стаята, наметна пелерината си и излезе в двора. В този тъй ранен час на поляната

беше безлюдно, а в дървените домове и из градините все още цареше покой на късната нощ. Лампата в приемната светна и освети цветната леха и близкото пространство пред дома. Наведен над един уред, който регистрираше денонощно промените в климата, Учителя записа показанията му в един дневник. След това сложи нова лента на уреда, взе една книга от библиотеката и излезе.

*

В стаята бе съвсем тихо, когато една сестра изкачи стълбата и почука на вратата на Любовта. Наметнат с пелерината си, Учителя отвори вратата. Сестрата остави закуска на масата, взе останалите от вечерята чинийки и излезе.

Навън се развиделяваше и някои вече отиваха към поляната, където бяха пристигнали музикантите. Един брат, очарован от хубостта на ранния час, пееше любимата ни песен „Бог е любов“. Други до младата борова гора съзерцаваха зората в очакване на изгрева. Във виолетовата мъглявина на хоризонта се прокрадваха златисти ивици и подготвяха пътя на слънцето.

След великолепния изгрев дойде време за утринните упражнения и Паневритмията. При изпълнението на Пентаграма слънчевите лъчи се движеха величествено напред, като надигаща се вълна на Любовта, която отваря път за новата култура, в която сега навлиза човечеството. Природата откликваше на този светъл празник на духа, лястовици прелитаха устремно над

земята и чучулиги пееха възторжено в синьото небе. Полето силно ухаеше на пролет, а пред нас Витоша сияеше, окъпана в свежест.

*

Понякога Учителя закусваше с чай и сирене. Той бе седнал да похапне, но закуската му беше прекъсната от болни и страдащи, които търсеха съвет.

Днес и брат Ради, домакинът на посевите, проведе кратък разговор с Учителя, след което те се отправиха към градината. Там вече няколко сестри и братя се упражняваха с мотичките. И тук имаше много поводи за интересни и поучителни разговори.

След обяда Учителя се завърна в стаята си. Звездата на Изгрева, която винаги бдеше над него, знаеше, че той не почива като другите хора. Седнал на стол, той потъваше в размисъл, като че ли отиваше в един далечен свят, където, като престояваше, освежаваше духа си и възстановяваше силите си. След известен престой в този далечен свят, той се завръщаше при нас, в домовете и градините на „Изгрева“.

В този необикновен живот вратата на стаята му бе загубила своя смисъл, а нейната практическа роля се свеждаше до това да улеснява общуването между два свята - вътрешния духовен свят на Учителя и нашия свят. Защото голям беше напливът на онези, които го търсеха и непрекъснато тропаха на тази врата. И само онези, които бяха прекрачили свещения праг на тази врата, можеха да разберат защо Учителя гово-

реше непрекъснато за Любовта. Който може да разбере и приложи на дело словото за любовта, коренно ще преобрази живота си и за него всички пътища ще са отворени. Следните мисли трябва да подтикнат към размисъл всеки разумен човек:

„Любовта прави човека силен и мощен.

Докато Любовта е в тебе, нищо отвън не ти трябва.

Отвън никой не може нито да опази любовта, нито да я отнеме.

Не е лесно да задържиш любовта на хората към себе си.

Ако мислите, че можете да си играете с любовта на някого, и пак да ви обича, вие се лъжете.

Не можеш да си играеш с човека, който те обича.

Трябва да имаш добри отношения към оня, който те обича. Само така можеш да задържиш любовта му."

След като години наред бе говорил за Любовта, Учителя често казваше:

„Аз още за Любовта нищо не съм ви говорил."

*

Учителя беше в приемната. Той изслушваше внимателно и с голямо търпение посетителите, даваше им съвет и ги изпращаше с блага усмивка. Днес бяха дошли и трима братя, които той приемаше винаги с радост и с които понякога разговорите продължаваха

до полунощ. Единият от тях беше музикант, поради което въпросите, които се поставяха, много често касаеха класическата и окултната музика, изкуството на бележитите композитори и техните произведения. Мислите на Учителя за значението на музиката като творческа сила в природата винаги ни изненадваха със своята оригиналност и възможностите за приложението им в живота.

Тази нощ той чете, размишлява и посвети малко време за наблюдения на небесните светила. Той постави телескопа на прозореца и, като го насочи към едно ярко съзвездие, с голямо внимание извърши известни наблюдения и проучвания.

Рано на другия ден, сряда, той изнесе нова лекция, в която каза:

„Разумният живот може да се сподели само с човек, който е разумен. Само с разумния човек ще говориш разумно. Такъв е законът. Ти не можеш да проявиш морална и Божествена Любов към едно същество, което няма тази любов, няма тия чувства. Ти и да я проявиш, той няма да те разбере.“¹

„Този, Великият, Абсолютният, Безграничният Бог, той ще остане една велика загадка за всякога. Туй ще го турите в ума си. Да не мислите, че някога ще разгадаете какво нещо е Господ. Во веки веков Той ще си остане така абсолютен.“

След лекцията и утринните упражнения, Учителя се изкачи по стълбището, за да влезе в своята стая, но се спря пред вратата, където го очакваха, и даде някои обяснения върху зададени въпроси. Веднага

след това той слезе в салона и отиде при пианото. Дошло бе музикално послание отгоре, нова мелодия и песен, която слушателите му имаха щастието да чуят първи. След това последва още едно вълнуващо събитие - Учителя покани всички, които желаят, да отидат утре на екскурзия в планината, на Витоша. Тази новина раздвижи по-силно духовете на някои, които нямаха планинарски стаж зад гърба си. И те обсипаха Учителя с въпроси:

- Учителю, да дойда ли и аз на Витоша?
- Учителю, сърцето ми нещо не е добре, да дойда ли на екскурзия?
- Учителю, гърлото ме боли, а толкова искам да дойда с вас!

На всички той отговаряше с жив и сърдечен тон:

- Да, може, но бавно ще вървите.

*

Привечер на следващия ден, когато Венера се усмихваше пленително на небосклона, а виолетови воали се стелеха в далечината, Учителя излезе от стаята си. Стъпките му заглъхнаха по стълбището, после потънаха в меката трева на поляната и се загубиха край боровата гора. „Звездата на Изгрева“ вече сияеше на небето като ярка нощна лампа и осветяваше силуетите на две сестри, които се бяха спрели пред салона. Едната от тях слушаше с интерес възторжените слова на другата.

- Направихме чудесна екскурзия! Времето беше слънчево, а въздухът ефирно лек и свеж. Учителя ни

говори около час и каза изключително интересни неща. Записах си много мисли, които мога да ти прочета.

Като каза това, тя извади бележника си и зачете:

„Днес всички хора, религиозни и светски, се стремят към духовния свят, т. е. към по-висок свят от физическия. Прави са те, но едно трябва да знаят: първо ще минат през физическия свят, а после в духовния. Не се позволява никакво прескачане! Как ще влезете в духовния свят, като не сте изучили физическия? Човек има най-много допирни точки с физическия свят. Ако новороденото дете не се нуждаеше от мляко, щеше ли да обикне майка си? Ако детето не се нуждаеше от конкретно, от положително знание, щеше ли да се създаде умствена връзка между него, родителите и учителите му? Ако то не се нуждаеше от другарчета, с които да споделя своите игри, щяха ли да се развият в него по-високи чувства на дружба и приятелство? Следователно, докато е на земята, човек си създава три вида връзки: физически, т. е. материални, които имат отношение към стомаха, сърдечни, т. е. духовни, които имат отношение към дробовете, и умствени, които имат отношение към мозъка, т. е. към мисълта?“

Сестрата замълча, но продължи да чете мислено, отнесена от магията на словото в един съвършен свят на разумност и хармония. След кратка пауза тя прочете на глас следната мисъл:

„Щом е дошъл на земята, човек трябва да бъде здрав.“

- Наистина, за да учи и работи, човек трябва да

бъде здрав - повтори последната фраза приятелката й, сякаш искаше да я запише завинаги в паметта си.

- Да, човек трябва да бъде здрав! Учителя говори днес за здравето и каза, че човек трябва да има здрав мозък, здрави дробове и здрав стомах, та като им заповяда, да го слушат.

Сестрите щяха да продължат разговора си, но откъм трапезарията дойде призив на песен, която бяха подхванали събралите се там братя и сестри. Мелодията ги мобилизира, привлече ги към пеещите и много скоро те се отзоваха пред една идилична картина. В празнично осветената трапезария се бяха събрали радостни и доволни хора, дошли да споделят празничното настроение от днешния слънчев ден.

С Учителя винаги е така - всеки Божи ден, от най-ранни зори до вечерта, е изпълнен с богат и разнообразен живот на учение и работа, в която всички участват с радост.

ДУХОВНАТА ШКОЛА НА „ИЗГРЕВА“

Много интелигентни българи проявяват жив интерес към Учението и желаят да се установят по-близо до духовния център на Бялото братство - да се заселят в „Изгрева“. Затова около Учителя винаги има много хора. По време на беседа салонът е пълен. Много ентусиасти идват на поляната, където играем утринните упражнения. По време на обяд трапезарията винаги е оживена от присъствието на много братя и сестри. А в празнични и съборни дни сме десетократно повече. Но всички ли са ученици?

Казано е: *„Когато е някой народ слезе един Учител, той се среща с една малка част от обществото. И между ония, които се познават с него, има такива, които не виждат и не забелязват в него нищо необикновено. Те са индиферентни, духовно останали назад и Божественото чувство е заспало у тях. Други успяват да открият нещо в него, но понеже са робни на своите страсти, а неговият живот е един вид изобличение на тяхното поведение, те започват да го ненавиждат и преследват.*

Трети намират нещо мистериозно у него, но те са лениви, излежават се и не искат да станат, нито пък да си отворят очите.

Четвърти виждат тази светлина, но не в истинската и същност, а го приемат като магьосник, ка-

то хипнотизатор, като адепт според науките, които те са следвали, или според характера на своя ум.

И най-сетне само една много малка част вижда, чувства в него нещо необикновено, изучава го, влиза в неговия път чрез упражнение на добродетели и най-после успява да открие малко от неговата интимна същност. Тези са именно учениците, които един ден ще станат борци."

Когато има толкова много хора около Учителя, естествено възниква въпросът кои от тях са ученици?

Школата на Учителя е необикновена. Тя има за цел развитието на индивида в общност, обединена от идеи с универсално значение. Но тя е и индивидуална, въпреки че Учителя говори на множество от хора в препълнен салон. За всеки ученик той има специални методи, закони и правилници. Може да ги видите и прочетете по стените на класните стаи, в коридорите или изписани по входните врати. Но те са видими само за учениците и са невидими за всички други. Това е един факт, въпреки че всички учат в класните стаи, минават през коридорите и влизат през тези врати.

Словото, което приемаме и изучаваме, е живо, слово на живота. То идва до нас чрез Учителя. Той работи, когато говори и когато мълчи. Неговата работа продължава, когато върви, и не спира, когато стои. Така е и когато се храни, и когато спи - той винаги е деен, работи непрестанно. Учениците имат знание до толкова, доколкото са го приложили на практика в живота. Знание е онова, което сме изработили и вградили в идеята за хармония и съвършенство.

Вярно е, че около Учителя има от всички тези категории хора, но кои са негови ученици само той знае. Има и специализирани групи, например групата на стенографите, които записват всичко, което Учителя говори. В тази група са сестрите Паша, Еленка, Савка и брат Боян Боев. Когато някой от тях отсъства, замества го брат Борис.

Групата на музикантите има за задача да записва това, което Учителя пее и свири. Чудесна работа в нея вършат братята Асен, Ангел, Симеон и Кирил. Когато някой от тях отсъства, бива заместван от други извън групата, но тогава записаното не винаги е точно, а понякога е и съвсем лошо.

Имаме си и група на физическите работници. Те работят най-вече в градината. По-дейни в нея са братята Ради и Ангел. Когато има повече работа, в градината излизат и други, някой от тях за да укрепват здравето си, а други за развлечение. И това е добре. Между сестрите в тази дейност повече се отличават Найденка, Пенка, Петра и Тодорка. Всички те са ученолюбиви и прилежни. Найденка например започна да чете и да учи на четиридесет години. Тодорка пък се влюби в брат Ангел и, дали заради него или от любов към работата, здраво държи мотиката.

Други двадесет и четири сестри, като се редуват по две, през всеки месец на годината дежурят в кухнята. Но ежедневно за кухненската работа винаги има и помощнички, които се сменят непрекъснато.

Чистотата се поддържа от всички, като се спазва законът на свободата. Веднаж Учителя каза на една

сестра: „*Като видиш някоя работа несвършена, назначи се, свърши я и се уволни.*“ Този принцип на Учителя се следва от всички. Кой от нас няма да прибере захвърлената хартийка на земята, кой няма да почисти и измете салона, в който ще влезе Учителя. Всичко става по свобода, всеки върши работата си с любов, като се старае да остане незабелязан. А това носи радост и благоденствие за всички.

Учителю благи, дано този красив живот, в който ни въведе, никога не свърши през вековете занаяпред, а да продължи тъй, както Бог е определил!

Когато Учителя отива в града, придружава го брат Боян. Когато пък излиза по някакъв повод в двора - дежурни сме сестра ми Мара, аз или Катя.

Еленка носи раницата на Учителя, когато отиваме на планината. Освен това тя чисти стаята му. Василка пере дрехите, а Савка винаги е около нас.

В много градове има кръжоци - групи от мили братя и сестри, с които е по-трудно да се сближиш, единствено поради тяхната скромност и смирение.

Някой пък учат отдалеч, като съзерцават Учителя по свой начин. Други са по-подвижни - приближават се и след това се отдалечават от учението; трети пък са случайно пребиваващи. Не липсват и критици. С всички тези личности и съдби, с хора с различно съзнание и ниво на духовна култура, с техните трудности и проблеми Учителя успява да се справи. И винаги намира сили да продължи делото си, да дава знания и да ни окуражава.

Учителя никога няма да остави наред пътя уче-

ниците си. Той ги учи отвън, в живота, и в смисъла на духа, отвътре; изпитва ги отвън в противоречията на ежедневието и в единството на духа вътре. Той дава задачи на учениците си, които отдавна сам е решил. Като Учител с голямо знание и опит смирено приема да бъде ученик, като съумява да остане велик Учител. За него всичко това е възможно, защото живее в необятната Любов на Бога.

*

ОКУЛТНАТА МУЗИКА И УЧИТЕЛЯ

1934 година, вечерта на 6 октомври

Бяхме в салона и си приказвахме за щяло и нещяло с една сестра, когато Учителя дойде. Приятно изненадани, ние го поздравихме. Тази вечер обаче той беше в особено настроение. Без да се бави, седна пред пианото и започна да свири и пее:

*„Работи прилежно,
учи усърдно,
ставай рано,
говори ти сладко,
мисли право.“*

Привлечени от мелодията някои се спират отвън и слушат изпълнението. Двама братя влязоха и тихо се приобщиха към публиката. Учителя ни погледна, усмихна се сърдечно и продължи да пее:

*„Нивата ми тази година роди много.
Ще се نابлагодаря на Бога,
че имаме една щастлива година.
Хамбарът е пълен,
децата ми са облечени -
слава на Бога.“*

Колко е мил той в тия вечери, колко е естествен и силен в тези мигове на вдъхновение. Възхищението и обичта ни са безгранични.

След това Учителя дойде при нас и, докато ни го-

вореше, в салона влязоха и други, та кръгът от слушатели значително нарастна. Тези вечери бяха като свещен дар за нас. Тръгнахме си за вкъщи едва в полунощ.

27 ноември

Музикална вечер

В салона пак е оживено. Учителя е там с десетина братя и сестри. Асен свири на пианото, а Катя пее. Минаващите наблизко слушат нова песен.

- За първи път се изпълнява. Кога ли е дадена? - се питат мнозина и влизат в салона, за да я чуят. Мелодията и думите рисуват една идилична картина:

*„А бре, синко! Знаеш ли
що съседите за тебе говорят? -
Че си стадото в планината оставял
и вечер си се връщал
моми по седенки да срещаш.
Момичета, що седенки палят,
но и развалят.
Мома се, синко, вечер не избира.“*

- Много хубава песен, Учителю - не сдържат възхищението си слушателите.

Докато сестрата повтаряше песента, нови слушатели дойдоха и станахме около петдесет души.

- Тази песен е българска и е с решение - каза Учителя.

- Защо е с решение? - запита някой.

- *Българинът пее тъжни песни и се върти като в*

омагьосан кръг - отговори Учителя - не може да излезе от тъгата си. Тогава започва хороводни песни. А тази песен е с решение. Та казвам, светът е създаден музикално. Най-нисиите трептения на музиката се намират във физическия свят. Затова работите на физическото поле стават много трудно, понеже са слаби тия трептения. Сега Божественният свят е слязъл до дълбините, за да повдигне нисия свят, да повдигне най-нисиите трептения. И този нис свят се повдига. Трептенията на материалния свят постепенно ще се повдигнат. И тогава веднага ще се измени вашето състояние. Щом вие сте тъжни, във вас са се понижили трептенията. Значи понижили са се надеждата, вярата, Любовта. Тогава не остава друго, освен да повишите любовта си, да повишите трептенията на вярата си.

- Как, Учителю - запита една сестра - това често ни се случва.

- Музиката е един начин за повишение на тези трептения. Ще пеете! Казваш: „Аз изгубих вече вярата си в Бога!“ — Какво значи да изгубиш вярата си в Бога? В Бога ти не си изгубил вярата си. Но си изгубил вярата си в някой човек. И бащата, като изгуби вярата си в синовете, той изгубва вярата си в Бога. И синовете, като изгубят вярата си към баща си, те се обезверяват към Бога. Че Бог е в баща им! Синовете, ако не вярват в любовта, която е в баща им, къде ще намерят Божията Любов?

- Божията Любов и в моя баща ли е? - недоумява един от присъстващите.

- Божията Любов е в баща ни, в майка ни, във всички хора, които ви обичат. Божията Любов е в чистия въздух, който дишате, във водата, която пиете, в храната, в светлината. Божията Любов е в слънцето, в извора, в черешите.

И понеже всички се замислиха, Учителя изпя тона до и запита:

- В кое поле е този тон?

- Във физическото.

- В духовния свят как ще бъде? — Ще вложиш в до съдържание. Ще повишиш трептенията му. Ще вложиш известно съдържание в своите чувства. Ако си неразположен и изпееш до правилно - органически и психически - неразположението веднага ще мине. Да вземем всички тона до правилно.

*

1935 ГОДИНА

21 март

В духовната школа на „Изгрева“ учениците изучават великата книга на живота, която Учителя прелиства с вещината на мъдрец. Нервната система на учениците трябва да бъде в хармония със силите на природата. През пролетта приливната вълна на електричество и магнетизъм от Слънцето е най-мощна и има най-благоприятно въздействие върху човешкия организъм. Затова от март до юни, като следваме примера на пчелите, които събират нектар от цветята, за да се запасят с храна за през зимата, ние се зареждаме с енергия, за да сме здрави през цялата година.

Днес отново сме на Витоша. Планината се обновява, облича нова премяна. Присъствието на разумните сили, на светлите духове, които творят в природата, изпълва душата със свещен трепет.

Всички се готвят за празника на природата. Тревите по поляните се надигат, изправят стъблата си и стягат празничните си одежди. Приливът на живот е накарал малката буболечица да тръгне нагоре по стъблото и отвисоко да излети в простора, за да търси нови светове. Всички живи същества, заедно с природните духове около нас, ни канят да чествуваме в планината празника на пролетта.

22 март

Празникът на пролетта

Природата празнува, възражда се от прилива на нови сили, а и ние, децата на „Изгрева“, споделяме нейната радост. Когато Учителя е сред нас, преживяването взема други измерения, празникът се превръща в тържество на духа. В такива случаи той е образ на Любовта, която раздава блага преизобилно. Това радва не само нас, но и гостите, дошли отдалече, за да чуят словото му и да получат благословението за първия пролетен ден.

В пет часа Учителя изнесе беседа. Словото му е живо. То е във въздуха на „Изгрева“, пробужда душите, подсказва хората да отворят широко прозорците на домовете си и да приемат даровете на природата. Фиданките в градините също се надигат от зимния си сън.

Учителя каза: *„Да мислим, както Бог мисли.“*

Когато казваме „Добрата молитва“, ние отправяме мисълта си към Бога и Бог ни отговаря. В този разговор мисълта се извисява, а сърцето се облагородява. Тогава започваме да ценим повече онова, което ни се дава всеки ден, и знаем, че Всевишният ще превърне всичко в добро. И от всичко сме доволни: че работим добре, че се храним добре и се учим да мислим, както Той мисли. Защото *„който мисли, нещастие то не идва при него.“* Който е дошъл при Учителя, не се оплаква от съдбата си? Словото ни казва:

„Бог, който мисли, е направил света съвършен и следователно, ако ние вървим по неговия път на съвършенство, няма какво да се оплакваме. Но понеже ние не мислим, както Бог мисли, затова идват и всичките ни нещастия.“

Ние следваме Учителя, изучаваме словото му и живеем като братя и сестри в едно голямо семейство, в което има място за всички. Днес сме радостни, защото получихме най-хубавия пролетен подарък - един добър въпрос.

„Ако Господ е нашият баща, може ли да бъдем сиромаси?“

Приехме с вълнение и радост този подарък загадка. После си помислихме защо ли Учителя го е обвинил в хубава хартия, защо го е стегнал и завързал толкова добре? И започваме да развързваме възела, да търсим отговора на въпроса. Но днес, понеже е първа пролет, ние получихме като подарък и отговора на загадката.

„Ако Господ е нашият баща, може ли да бъдем сиромаси? И ако сме сиромаси, значи, че не е станал още наш баща.“

С Учителя, който непрестанно дава с любов, ние сме при извора на живота, в дома на нашия Баща. Има ли по-голямо богатство в света от това да бъдеш при извора на живота, който непрестанно дава и никога не пресъхва?

Празникът на пролетта започна някъде далече в планината, край бистрите езера на Рила, в които се отразяват високи върхове и непрестъпни скали. След

това слезе в низините и с настъпването на деня дойде при нас, в гостоприемните домове на „Изгрева“.

28 март

Една басня

Свеж прохладен въздух слиза от гористите склонове на Витоша. Гърдите се отпускат в елексира на живота, който приемат преди да се свечери.

В малките дървени домове, сгушени между вишневи, ябълкови и черешови дървета в градините, е спокойно. Обитателите им са си казали вечерната молитва и се готвят за сън. Аз обаче все още съм на своя пост, защото Учителя не се е прибрал в стаята си, а свири на пианото и пее:

„Аз бях малко бръмбарче,

ходех по горите,

пъпех по цветята.“

(Това е една басня!)

„Но мина една царска дъщеря

и ме обикна;

и станах човек!“

Дошла е девицата, за да изчисти сърцата ни. Тук е и момъкът, за да просвети умовете ни!

Тихо свири и тихо пее Учителя, но учениците му са възприемчиви. Душата на ученика е като чувствителна антена - тя приема отдалече и разбира посланията на Учителя.

17 април

Роялът

Докараха ни роял - доста пращен и неакордиран, но готов да ни послужи.

- Предметно учение - каза Учителя, като го видя.

Подразбира се, че ще има работа за музикантите - да го почистят, т. е. да възстановят артистичния му външен вид, а после да сложат в ред тоновете отвътре, да го облагородят.

Това преживяват и учениците, когато дойдат на „Изгрева“. Най-напред се чистят външно и вътрешно, докато възстановят първичната си вътрешна връзка с природата. За да са в съзвучие със Словото, да го разбират и да изучават законите и правилата на живота, които се преподават в духовната школа, те трябва да станат чисти и искрени като новородените.

Всичко тук е предметно учение. Наличието на роял в братския дом обещава по-богати преживявания и по-интензивен живот на работа и учение.

25 април

По пътя за Ел Шадай

Тръгваме за Витоша преди зазоряване - в четири часа сутринта. Щом излязохме от „Изгрева“, почувствахме по лицата си хладната милувка на вятъра. Това

обаче ни най-малко не ни разколеба. Много често, когато долу времето е хладно и влажно, в планината е слънчево и приятно. Лицето на Витоша често се мени, но тя има добър характер и е вярна на нрава си - винаги е гостоприемна към нас.

По пътя над село Симеоново ни радват ту изобилните слънчеви лъчи, които избликват зад забързани облаци, ту леките напори на прохладен планински вятър. Разнообразието на природния пейзаж придава нещо особено на днешната ни екскурзия.

Пристигнахме на Ел Шадай в осем часа и петдесет минути. Никога не сме вървяли така бавно. Обикновено пътят ни трае от два часа и тридесет минути до два часа и петдесет минути. По време на екскурзиите ни през 1927 година Учителя вървеше много бързо. Когато се изкачвахме към някоя височина, можеха да го следват само двама или трима души. Ще се спре някъде напред, ще погледне към онези, които го следват, и ще ги изчака.

Върнахме се на „Изгрева“ в осемнадесет часа. След хубавата разходка ни очаква вкусна картофена чорбица - ангелска супа; много леко и достъпно ястие, което всеки може да си сготви. Варят се в литър вода 5 - 7 картошки, докато тръгнат из водата по „научни изследвания“, както шеговито се изразяваше Учителя. Добавя се сол и магданоз и се сервира с лимон и черен пипер. Много е полезна, особено при настинка и неразположение.

Големият казан шуми в кухнята. Дежурните ни посрещат с усмивка и ни сервират картофена чорби-

ца. Ние пък им носим дарове от планината. Всички сме радостни и щастливи.

28 април

Великден

Приготвяме се да чествуваме празника на Рождество Христово - Великден. Настроението ни в този ден беше великолепно. Вълнуваше ни мисълта за гостите, които щяха да пристигнат от провинцията и очаквахме с нетърпение сутрешната беседа на Учителя.

Магията на словото ни окуражи. Учителя каза:

„Злото съществува там, дето няма закон, в беззаконието. Ако водата мине през нечист съд и се оцапа, кой е виновен за това? - Вината е в нечистия съд, а не във водата.

Има една област в света, през която човек непременно ще мине... И праведният, и грешният, като минат през тази област, непременно ще се оцапат. Защо? — Ще се натъкнат на кал и на нечистотии и ще оцапат дрехите си. — Не може ли да не се оцапа човек? - Може, но трябва да пътува през деня, когато е светло.

Какво представлява животът на съвременните хора? — Нищо друго освен комедия, драма или трагедия. - Защо? - Защото не знаят как да живеят, не знаят как да се ползват от богатата, които им се дават.

Какво ти струва да се запретиш на работа, да развиеш добродетелите си. Учи, работи, пей, свири и прилагай това, което си изработил и научил, ще станеш и добродетелен, и учен, и певец, и музикант."

Велик ден!

4 май

Срещи с Учителя

Учителя приемаше посетители през целия ден. Виждахме го често да се качва по стълбата в стаята си и отново да слиза. Той изслушваше слабите духом и ги насърчаваше, напътстваше млади и възрастни, даваше сила и здраве на болните.

Някой току-що се е завърнал от работа и бърза да види Учителя. По поляната, из двора и в градината се разхождат учители, чиновници, работници и др. През целия ден те са работили и сега са тук, за да се срещнат с Учителя, с надеждата да изменят и подобрят живота си. Те са слушали словото му, чели са беседите му и сега мислят върху казаното от него.

Учителя излиза от приемната, за да се прибере в стаята си, но пред стълбището го заговарят. Той ги изслушва и преди да си тръгне, казва:

*„Господ си даде въздуха,
за да мислят хората добре;
Господ си даде светлината,
за да ходят хората добре;*

*Господ си даде водата,
за да бъдат хората чисти;
Господ си даде земята,
за да бъдат хората добри. "*

Има върху какво да размислят онези, които посетиха Учителя в днешния ден.

10 юли

Наближава Петровден - именният ден на Учителя. Пристигат гости от провинцията и бързо влизат в тон с ежедневието на „Изгрева“. Вече започват първите срещи и разговори. Празник е в душите, усмивката е ведра и топла, а в погледа на нашите приятели има повече светлина и радост.

11 юли

Гости от Югославия

Дойдоха ни гости от Югославия. При Учителя се срещнаха представители на два братски народа. Срещата е тържествена и вълнуваща. Ако преодолеем бариерите, които неизвестна ръка е поставила между нас, ще има повече щастие и радост и за българи, и за югославяни - братя и сестри, родени от една любяща майка.

*

12 юли

Петровден

Всеки се старае да допринесе с нещо за празника и все пак тържеството в този ден ще ни даде Учителя. Мнозина му поднасят подаръци, най-вече плодове и сладки.

След студената и дъждовна нощ слънцето се усмихна приятно. То направи чудесен подарък на Учителя - изобилие от светлина. В един букет от слънчеви лъчи се съдържат всичките блага на живота.

Големият подарък, който ни поднесе, бе беседата му - вдъхновено слово, с което се обърна към нас и към югославянските братя. Между другото той каза и следното:

„ Сега хората се делят на българи, на югославяни, на французи и т. н. Според мене, който обича, който върши Волята Божия, той е българин; който обича, който върши Волята Божия, той е югославянин; който обича, който върши Волята Божия, той е французин.“

Празникът завърши в двадесет и три часа с голяма вечеря и концерт.

*

НА ПОСТ ПРЕД ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА

Учителю благи, колко е хубаво, че съм при теб! А само преди няколко години не беше така. Тогава, седнала в стаята си, аз долавях твоите сигнали, ставах и се затичвах към теб. Задъхана и плаха спирах пред твоята стая и се оглеждах. И недоумявах защо съм тук в този късен час.

Ти отваряше вратата и излизаше в двора, ръководен от мотиви, които аз не познавах. И така естествено ме заговаряше, че аз веднага се успокоявах и разбирах, че трябва да има човек в двора, когато ти си там. Когато се качваше отново горе, вдигаше ръка за поздрав и влизаше в стаята си. А аз оставах още в двора, докато всичко утихне, и бързо се прибирах.

Минаха години, докато разбера, че трябва винаги да съм при теб - пред вратата на твоята стая. Винаги - денем и нощем, ако мога. Трябваше да мине много време, докато разбера това.

*

В салона съм, но чувам стъпките ти и се питам какво ли прави Учителя горе?

Не съм допускала, че мога да бъда тъй наблизко - да бъда при теб и да служа. Да чувам всеки ден стъпките ти и да гадая с какво се занимаваш.

Понякога горе е много тихо и аз не гадая какво правиш. Но си казвам: „Учителя е зает.“ Сърцето ми се свива, когато някой посетител дойде точно в този момент. Той иска да се качи и да почука на вратата на Учителя, а аз му казвам: „Зает е! Ако може, почакайте!“ Някой ще се вслуша в думите ми, а някой - не. - „Бързам“, казва и хоп-троп нагоре по стълбата.

Дочувам отварянето на вратата и говор.

Учителю, ти винаги си добър и любящ баща, задоволяваш всеки човек в нужда или в беда и го изпращаш с любов.

Стъпките затихват, но аз съм все там, за да кажа на следващия посетител: „Учителя е зает!“

Понякога Учителя е при нас през целия ден - в двора или в градината. И ни говори, обяснява и дава все по-нови знания. А темите винаги са различни и поднесени по различен начин.

Учителя ни научи да посрещаме изгрева на Слънцето и да се радваме на първия му лъч. За себе си, за своя личен живот нищо не ни каза. Затова пък ни научи да посрещаме първия лъч на истинското слънце.

*

Учителя е в градината и говори с посетител. Ето посетителят му целува ръка и се сбогува. Друг се приближава - и с него разговаря. Идва трети, четвърти... и накрая - цяла група. А той е все така мил и любезен, готов да послужи.

*

Виждам го да слиза по стълбата. Долу го посреща един брат, смутен и стеснителен. Учителя го поканва в стаята. И когато човекът започне да говори, той го изслушва спокойно и внимателно. После ще се усмихне, ще каже нещо много важно. И посетителят ще почувства, че в него се влива една особена сила и стопля сърцето му. Тогава аз виждам, че от стаята излиза един преобразен човек, въодушевен като новоизлюпено птиче, с вече укрепнали крила. Учителя е взел неговата тегота, влял е в него радост, сила и живот.

Аз виждам всичко това, удивлявам се всеки ден и понякога се сещам за приказката „Сливи за смет“. Той ни дава радост и красота срещу нашите грижи, противоречия и скърби.

*

Една вечер пред стълбата, която води към стаята на Учителя, един брат между другото запитва:

- Какво значи името Теофана, Учителю?

Учителя се усмихна, задържа изпитателно погледа си върху мен, след което шеговито отговори:

- „Тео“ значи Бог, а „фана“ - хвана. Значи хванала Господа.

Името ми не е българско, макар че аз съм чиста българка. Нека ви кажа, как съм го получила.

Деца на моята прабаба умирали. От добри хора тя научила, че е добре да кръсти новороденото си

дете с по-особено име, та хората да се чудят на името и да не гледат детето. Това дете бил моят дядо. По негово желание съм наследила името му - Теофана.

Връзката между моите родители - Тодорка и Сава - възникнала през една много далечна епоха, която човешката памет не познава. Настоящото ѝ проявление е създадо много благоприятни условия, за да наследя от моите родители сърце, което да служи като добър проводник на Божията Любов. Сестра ми Мара има специално отношение кам мен - тя ме крепи в живота, докато моят брат Петър-Асен създава необходимите за мен добри условия.

На тях, на моите невидими ръководители и покровители, и най вече на Учителя благодаря за всичко, което направиха за мен. Бог да ги възнагради през вековете!

Най-хубавата музика, която е звучала под небето, имяхме щастието да слушаме на „Изгрева“ в началото на двадесетия век. Вдъхновителят и диригентът на тази музика беше ти, Учителю. С Божията помощ ти създаде условията, необходими за изпълнението на един величествен концерт, в който години наред слушахме хармонията на небесните сфери.

Бъди благословен!

*

ИЗГРЕВЧАНИ

Брат Ради

„Ради, Ради!“ - ние чуваме този зов всеки ден от ранна пролет до късна есен.

С мотика в ръцете и с разни семена Ради е навсякъде. Ако не е при младите дръвчета, ще го видите при плодните дървета с кошница в ръка.

Готвачката, пристигнала рано сутринта, пита:

- Ради, какво ще готвим днес?

- Приготвил съм картофи - отговаря той. - А вие какво искате да сготвите?

- Да сготвим така, както каза днес Учителя в беседата си: „Картошките малко недосварени - да хрупа възлюбления, а лукът нарязан на няколко парчета само.“

- Добре - казва Ради. После мисли по въпроса, а на нас оставя да отгатнем какво ще направи. Не минава много време и отговорът носи самият той - пълна кошница с картофи, лук и други зеленчуци.

- Брат Ради, къде си? - обажда се другата дежурна. - Огънят не е запален.

- Ей сега! - откликва Ради. И много скоро ще го видите на вратата със съчки, добри подпалки и всичко необходимо за целта. Ако почакате малко, ще чуете говора на пламъците в огнището:

„Ради, Ради!“

Пристига още една дежурна и всички запяват песен. Ради намества казана на огъня, пооглежда се за още работа в кухнята и, като не намира, пита:

- Ще ви трябва ли още нещо?

- Бог да те благосливи! Благодарим, но всичко си имаме - отговаря дежурната.

След като е изпълнил дълга си в кухнята, Ради излиза. Оттук нататък никой вече не може да го намери. - Той е отишъл в града.

Ще го видите едва на обед в трапезарията или някъде в градината - по всяко време.

Сега брат Ради е на около петдесет години - едър и здрав българин, работлив и много услужлив. Дошъл на Изгрева преди около 20 години, за да слуша словото на Учителя. Напуснал родния си край със съзнанието, че ще служи на Божието дело, на Учителя. Както разбирал учението, така го и прилагал. И с годините ставаше все по-мил, по-работлив и по-отзивчив.

С какво хубаво чувство произнасяше Учителя неговото име.

- Ради, какво ще посеем в тази нива? - ще го запита той.

- Каквото кажете, Учителю - отговаря Ради.

И в сърцето му прелива от блаженство и радост, от благоговение пред неговия учител.

Щастлив е Ради. Той избра най-доброто служене, което винаги носи вдъхновение - служенето с любов.

*

Когато дошъл за първи път в София и вървял по улиците на големия непознат град, забелязал, че една жена се суети насам-натам, че търси нещо.

- Какво търсите? - запитал съпричастно той.
- Няма кой да ми пренесе дървата, сама не мога.
- Къде ще ги носите?
- Ето там. Не е далече, но сама не мога да пренеса всичките дарва.

Брат Ради набързо пренесъл дървата и оставил жената да се чуди какъв е този човек, който не иска пари срещу труда си.

Продължил той пътя си и след време чува наблизко разпален спор. Един преносвач се сърди на жена, която отказва да му изплати цялата сума. Брат Ради разбрал, че целият спор е заради петнадесет лева. Отворил той кесията си, а в нея имало точно петнадесет лева. Дал ги на преносвача и отминал.

Ех, брат Ради, кога хората ще станат като тебе!

Брат Симеон

Брат Симеон е на средна възраст, висок, красив и много умен човек. Свършил е право и философия. На служба е в касационния съд. Негова другарка в живота е художничката Цветана Симеонова. Имат си момиченце на име Елисавета. На Изгрева той е търсен от всички и много известен. Често го зоват и търсят по различни поводи.

Ради (последният вляво) в групата
на физическите работници

Симеон свири на трапезата под леските

- Брат Симеон! Симеоне!

И брат Симеон отговаря на повикванията. На едни се усмихва и приятелски маха с ръка, при други се спира и внимателно ги изслушва. В друг случай пък отговаря: „Ще бъде, ще го направим!“ И бърза с цигулка в ръка към поляната.

Слънцето още не е изгряло, но върховете на Витоша са поруменили от първите му поздрави. Поляната е осеяна с ароматни треви, окъпани в роса. Когато си на поляната за изгрева на слънцето, дишаш с леки гърди свежия въздух и се радваш на красотата на утрото. Душата ти се освобождава в простора пред теб и благодари ведно с върховете в далечината и с всички цвят в градината за всичко, което ѝ се дава.

Брат Симеон засвирва любим мотив. Хората се раздвижват и едни се нареждат в кръга на паневритмията, а други заемат своето място в оркестъра. Накрая раздвижването отзвучава заедно с настройването на инструментите.

Величественият песнопой на живия кръг започва с великолепно изпълнение на оркестъра, което те извисява нагоре и все по-нагоре. Невидими вълни подхващат играчите и ги отнасят в един просторен свят на изобилна светлина и хармония.

Приливната вълна на любовта подема всички. Брат Симеон се оставя тя да го носи и запява. Гласът му докосва чувствителни струни, които свързват играчите, и нови гласове се вливат, поведени от вдъхновения певец. Красотата става по-жива, радостта по-пълна, а природата наоколо - по-отзивчива.

Докато пее, брат Симеон гледа играчите, както по-голям брат гледа загрижено, за да се увери, че навсякъде цари необходимият ред и нищо не смущава живия кръг на паневритмията. Учителя е наблизил, в центъра на кръга, и брат Симеон му се радва, възхищава се от всяко негово движение и сърцето му се изпълва с благодарност заради голямата привилегия, дадена му от съдбата, да бъде при него.

Понякога Учителя е зает. Тогава заръчва на брат Симеон да чете в класа избраната от него беседа.

Голяма е любовта на този брат към Учителя. С голямо внимание и респект той слуша напътствията му по време на упражненията. А по време на беседа целият се превръща в слух и жадно попива словото. Когато имаме празненство, той събира присъстващите, и като засвири или подеме песен, въдворява чудна хармония.

Колкото и да е спокойно на Изгрева, ти пак ще чуеш:

- Брат Симеон!

Ще махне с ръка братът и ще се усмихне.

- Ще го направим, ще го направим! - казва той и го прави.

Затова всички го обичат и търсят.

Сестра Стефанка

Бях седнала на централната скамейка на поляната. Музикантите, които обикновено заемаха това място, си бяха отишли. Тези, които най-много обичаха да

се застояват тук, и те постепенно си разотиваха. Като видя, че съм сама, Стефанка размаха ръка за поздрав и дойде при мен. Беше пролет и въздухът ухаеше на цъфнали цветя.

- Днес съм на работа след обяд и мога да остана на слънце до 9 часа - каза тя.

Като седна до мен на скамейката, сестра Стефанка продължи:

- Нали между 8 и 9 часа слънчевите лъчи са полезни за организма!

- Да, така е - казах аз и посочих едно добре разцъфнало плодно дървче - това знаят най-добре цветята и дърветата.

Стефанка се усмихна и, като отправи поглед към синьото небе с бели облачета над Витоша, каза:

- Колко ми се ще да съм сега на Витоша! Тази пролет все още не съм била на планина, а миналата година по това време бях направила вече три изкачвания. А имах трудно поносими болки в крака. Бях на легло и опитвах различни лечения, но кракът продължаваше да ме боли. Тогава попитах в душата си Учителя какво да направя и разбрах, че трябва да отида на Витоша. Тръгнах, без повече да се колебая, но можах да отида само до гората над село Драгалевци. На втория ден се изкачих по-горе и на третия успях да отида до Ел Шадай. Радостта ми беше голяма - чувствах се прекрасно и бързо забравих болките в крака.

Аз я слушах, очарована от пролетния пейзаж, зареяла поглед към полите на Витоша и към чезнещата в далечната белота на снега по високите върхове. Неу-

сетно се пренесох на Ел Шадай и видях поляната и Учителя между нас, мистерията и красотата на нашия живот. Тогава попитах Стефанка:

- А ти, сестричке, как разбра кой е Учителя, как го намери?

- Знаела съм за него отдавна. Бях доста млада, когато живеех и работих в Деде Агач. Върших си добре работата, поради което началниците ми имаха доверие и доста често ме изпращаха по работа в София. Тъй като бях религиозна, ходех на черква, където намирах подкрепа.

Един ден в Деде Агач дойде човек от Братството. Срещнах го при мои познати. Когато заговори за Учителя, почувствах силно желание да го видя. Скоро след това, още при първата ми командировка в София, ме заведоха при него на ул. „Опълченска“ 66. Това място ми бе вече известно, защото бях гостувала в една къща наблизо, а при една командировка бях ходила в църквата „Св. Никола“ да търся книги за прочит. Коя ръка ме бе довела отново тук? Така за мен бе съвсем лесно да се преместя в София и да живея до Учителя на ул. „Опълченска“ 66.

- И така получи ново кръщение и ново име - „Стефанка от 66“ - пошегувах се аз.

- Да - отговори сестрата с усмивка - на всеки е определена работата, която има да върши на земята. Аз например, още когато не знаех нищо за нашия Учител, сънувах интересен сън, в който чух музика и в съня си запях: „Христос възкреси Учението.“

Сестра Стефанка Иванова беше дребничка на ръст,

добра и услужлива. Живееше на ул. „Опълченска" 66 и служеше тихо и скромно на делото.

Един ден тя запитала Учителя как би могла да си усили волята.

Учителя отговорил:

- Когато падне метлата, вдигни я.

При друг случай, по време на една бомбардировка на София, той й казал:

„Виж колко е спокойно това дръвче! Пей!"

Какво ли още можеше да ми разкаже сестра Стефанка за себе си и за Учителя при нашия разговор в този хубав пролетен ден?

УРОЦИ И ИЗПИТИ

Учителя преподаваше духовните науки в най-големия и най-престижен университет - в аудиториите на живота. Учениците му бяха надарени, специалисти в различни области на науките и изкуствата - художници, музиканти, писатели и поети, учители, лекари и др. Имаше и много занаятчии, също и земедельци, особено в провинцията - всички трудолюбиви и ученолюбиви хора.

Учениците на Любовта, Мъдростта и Истината, на трите Божествени принципа в учението на Новата култура, слушаха лекции, учеха и се явяваха на изпити навсякъде и по всяко време: в големия салон на „Изгрева“, на поляната, където правеха упражнения, по време на разходките в планината, когато работеха в градината и най-вече в ранните утринни часове, когато Учителя говореше на ранобудните. Хубави уроци получавахме и от всички живи същества, които Учителя беше „назначил“ за свои помощници.

Големият салон, в който най-често слушахме лекции, бе дълъг 23,5 метра, широк 7,50 метра и 4 метра висок. Беше доста просторен, имаше шест прозореца и една врата на изток един прозорец и врата на юг, откъдето влизаше Учителя. В този салон той изнесе повече от 4000 лекции и беседи, а в други салони и по-

мещения - около 3000, т. е. Учителя изложи същността на Учението в около 7000 лекции и беседи. На човечеството бе дадено знание за развитието на културата за векове напред. В големия салон Учителя каза, че учението ще бъде разбрано и приложено едва от шестата раса. Но това значи ли, че ние няма да го разберем? Може би ние ще го разберем и приложим само отчасти, дотолкова, доколкото могат да приемат и осмислят новите знания нашите умове и сърца. Ние слушаме беседите, а навсякъде в живота учим и прилагаме придобитите знания.

Някой ученик си записва мисълта на Учителя: *„Смисълът на живота е в служенето на Бога. Който не иска да живее, не може да служи на Бога. — Какво иска Бог от човека? - „Да учи и да работи.“* И тогава той си тръгва с тази идея за смисъла на живота, става по-деен и работлив, интересът му към живота нараства. Той е усърден в учението, възискателен и прилежен в работата си. Ако е ученик или студент, ще учи заради Господа. Ако пък изпълнява вече някаква служба в живота, няма да чака да го подканват, а добросъвестно ще изпълнява задълженията си. От Словото той е почерпил вдъхновение да учи, да работи и твори.

Учителя казва на учениците си: *„Дойде ли до идеята за Бога, човек трябва да си го представи като място, отдето излиза най-чистият и възвишен живот, най-чистият морал, най-високата мъдрост, най-великото знание, най-възвишените добродетели.“* Сега ученикът е получил вече мярката, чрез която да

мери делата си, чистотата на своите чувства и благородството на мислите си, от които зависят отношенията му с окръжаващите; така ще изпита своите знания и способности.

Когато един ученик прояви не много добра обхода към близките си, дълбоко в душата си той ще схване как е трябвало да постъпи, за да не ги наскърби. Той няма да се възгордява поради способностите и силите си, защото знае, че те са му дадени от Бога единствено, за да върши добрини, да бъде служител на Любовта. Ученикът няма да се отклони от пътя на добродетелите, но ще ги укрепва и развива, защото има същата мярка и за тях, - че са му дадени от Бога, за да служи на Любовта.

Ако се почувствува угнетен, изоставен и необичан, ще чуе гласа на Учителя: *„И тъй, иска ли да запази своята сила и мощ, да се ползува от доверието на всички разумни същества, човек трябва да даде ход на Божественото в себе си. За да се прояви Божественото, човек трябва да бъде изоставен от всички хора, да не вижда светъл лъч в живота си. При това положение той ще чуе тихия глас на Бога в себе си, който му казва: „Не бой се, върви напред. Ти не си сам в живота.“* Понякога тревога ще натежи в душата, кагато липсват цел и смисъл в живота. Но часът е десет и Учителя вече започва своята неделна беседа. Ученикът се заслушва и постепенно се успокоява. Словото внася нови сили и бодрост в духа му. Дали така му се струва или наистина Учителя отговаря на въпроса, който го измъчва. Но тук вече няма съм-

нение, защото всичко му се казва пределно ясно, покорява го със силата на дълбокия смисъл. - „Въпреки всичко това, съвременните хора търсят друга философия на живота. Много философии съществуват, но нито една от тях не е освободила човека от мъчнотии-те и изпитанията му. Само една философия може да спаси човека - Божествената философия. Една вяра, една любов, една истина могат да подигнат човека. Те са вяра в единния Бог, Любов към Бога и приложение на Божията Истина в живота.“

Насърчен и вдъхновен, ученикът си тръгва с вдигната глава, с ведро мисъл и любов в сърцето, изпълнен с вяра в силата и възможностите на Духа.

Словото се излива, тече и дава знания на всеки според нуждите и интереса. Ученикът е поет и Учителя го насърчил да твори, но сега е силно впечатлен от една нова мисъл, върху която той ще мисли през целия ден. Учителя казва: „В бъдеще нито един поет няма да пише, докато не чуе този тих глас в себе си. Велико нещо ще напише само онзи поет, който е чул тихия глас на Бога в себе си. Той ще обезсмърти името си за вечни времена. Всяка дума, която излиза из неговото перо, ще бъде жива капка от извора на Вечния живот.“

Ако е замислил да напише нещо ново, той ще спира по-дълго време вниманието си върху тази мисъл, ще се заслушва по-често в гласа, който нашепва слова от Извора на живота.

Ако един ученик е изследовател в областта на естествените науки и тайните на природата го вълнуват,

един ден Учителя ще му каже: „Много науки има за изучаване. Важно е, като учи, човек да прави правилни заключения. За пример, ако изучава ботаника, човек трябва да дойде до същественото качество на растенията. Кое е отличителното качество на растенията? — Растенията се отличават по това, че и при най-неблагоприятните условия, при които са поставени, заровени в земята, те извличат потребните за тях сокове и дават красиви и благоуханни цветове, сладки и полезни плодове. Значи растенията се ползват именно от ония условия, от които човек нищо не може да извлече. И до днес хората не са дошли още до истинското предназначение на растенията. Те са създадени преди човека, да бъдат в негова услуга. Човекът е създаден най-късно, което говори за неговия висок произход. Като изучава растителното царство на природата, човек трябва да спре вниманието си и върху растителното царство на своя организъм.“

За ученика е вече ясно, че зад външната страна на явленията в природата се крие дълбок смисъл. Той разбира, че природата е разумна и започва да осъзнава органическата си връзка с нея.

Когато ученикът е занаятчия и има поръчка да изработи един артикул, той е концентриран върху задачата си. Материалът е избран и той започва да крои и реже. Ако обаче започне да мисли, че печалбата му ще бъде малка, може да се усъмни в смисъла на своя занаят. - Защо да работи, ако печели толкова малко? С тази мъчителна мисъл, той тръгва за „Изгрева“, за да се разсее, да срещне някои добри приятели и об-

мени мисли. В него се таи надеждата, че там ще се освободи от колебанието, което го измъчва от няколко дена така, че вече започва да губи интерес към професията си. Пред входната врата на салона той се спира, а там Учителя има разговор с група ученици, негови познати и приятели. Случайно ли е, че в този момент Учителя каза: *„Дойде ли някакво добро желание в сърцето ви, веднага престъпете към реализирането му.“*

Изненадан и смутен, занаятчията не знае как да благодари на Учителя. А той го поглежда и благо му се усмихва.

*

Някой е скътал повечко пари, натрупал е богатство и размишлява върху стиха, в който е казано: „По скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото богатият да влезе в Царството Божие.“ Какво да прави? - Нима може да отнесе богатството си в онзи свят. Трудно му е да бъде ученик, да изпълнява Божиите повеления, да има мир в душата си. Защото Учителя е казал: *„Колкото и да говорите на богатия за Бога, докато касата му е пълна, той е готов да вярва в Бога, да го признава. Изпразни ли се касата му, той изгубва вярата си.“*

*

Един ученик прави ограда и се сърди на съседа си, че е навлязал няколко сантиметра в неговия двор. Работата може да стигне и до съд. Но си спомня думите на Учителя: „*Земята е на Господа.*” И решава да махне оградата, да живее в мир и разбирателство със съседа си.

*

Понякога Учителя мълчи, не говори по въпроси, който ни вълнуват. Ученикът трябва сам да намери отговора. Мълчанието на Учителя говори, тревожи и събужда скрити сили в ученика. Така той започва да мисли по-добре, да се изразява по свои начин и да поддържа мислена връзка с Учителя.

*

Който иска да развие волята си, той слуша словото, разсъждава върху смисъла му, постоянства и работи ежедневно. За него Учителя казва: „*Волевият човек е съработлив на природата. Той има предвид своето сърце и избягва тревогите.*” Когато ученикът иска да обърне някого към Бога, Учителя е до него и му казва: „*Ти не може да обърнеш човека към Бога, ако не го обичаш. Без любов никакво обръщане не става. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.*” — Това е истинското обръщане. Достатъчно е да любиш човека, за да му помогнеш да намери пра-

вия път. Няма по-ценно нещо в живота от любовта."
И ученикът започва да работи върху себе си, учи се да развива волята си и да проявява любовта.

В школата на Учителя се учим на търпение, възпитаваме нашите лични чувства.

Една сестра чисти тревите от цветната леха. Тя се навежда и изправя, търпеливо върши работата си. Наблизо се разхождат хора. Някои от тях са любопитни, но има и невъзпитани. Сестрата чува смях и подигравки по неин адрес. "Богомолка!" - казва някой.

„Господи, дай им светлина!" - пожелава тя в душата си. Сърцето ѝ страда от грубите изрази на хората, които пренебрегват Учението и нехайно отминават възможността да подобрят и осмислят живота си. Тя знае, че им липсва светлина, за да видят истината, прощава им и въпреки всичко ги обича.

*

Любов към ближния, търпение, благост, смирение, въздържание, милосърдие и преди всичко вяра в Бога - това са основни християнски добродетели. Който ги притежава, в Учението намира необходимите условия за духовно израстване. Той може да служи на Бога, защото обича ближния си и е дългогърпелив. Учителя казва: *„Милосърдието трябва да се развива."*

Една сестра се разболя. С вяра, смирение и лю-

бов ние ежедневно я обслужваме. Който има силна вяра, по-лесно оздравява. Добродетелите му помагат да се излекува. Като милосърдни сестри, те ограждат болния с любов и внимание. Добродетелни сме и ние, които една след друга всеки ден приемаме дежурство при болната. Пожелаваме ѝ светлина на ума, топлина на сърцето и сила на духа, за да оздравее по-скоро. И след като се освободи от токсините в организма си, тя бързо се изправи на крака. Защото знаеше от Учителя, че *„всяка болест е чистене на организма.“*

*

ДЕНЯТ НА ЗНАНИЕТО

Пролетта на 1938 година

В малките домове и плодните градини около тях цареше мир и покой. „Изгревът“ спеше. Беше полунощ и в зенита на видимата небесна сфера трептеше ярка звезда. В същото време в това тъй живописно място на планетата Земя сияеше мека и приятна светлина, която звездата познаваше под името „Окото на Изгрева“. В този късен час обитателите на „Изгрева“ си почиваха, подвласни на природните сили и на съня, които царува нощем.

„Окото на Изгрева“, или „Зеницата на новия ден“ се намираше в един дом, единствен по рода си. В полумрака на затихналите плодни градини и на боровата гора наоколо единствено през прозореца на този дом струеше светлина. Понякога нощта го посещаваше, светлината зад прозореца угасваше за около час и половина, но въпреки това звездата виждаше сиянието на „Окото на Изгрева“. Това явление не беше ново за нея, защото тя го бе наблюдавала в течение на много години. И това не бе случайно, нито пък бе мотивирано от любопитство, защото тази звезда бе служител на светлината.

Сега прозорецът отново светеше. В стаята пред отворената библия с масивни корици седеше възрастен човек с благородна осанка. За онези, които го познаваха

и следваха в неговата мисия на земята, той бе Учителя, един светия от голяма величина, когото в духовния свят почитаха и зовяха с името Беинса Дуно. Той беше потънал в дълбок размисъл, всяка черта на лицето му излъчваше мир и абсолютна хармония. Особена светлина трептеше във всеки кът на стаята - духовна светлина - виделината на божествената мисъл, за която няма граници и препятствия.

В два часа светлината на прозореца отново угасна, но само след десет минути отново се появи, и силуетът на Учителя се откри в рамката на прозореца. Звездата от зенита, привлечена от "Изгрева", стана по-ярка, за да вижда по-добре Земята. Тя се загледа и видя как Учителя отвори една врата и излезе върху полукръглия балкон над салона. Той се загледа по-продължително на изток, съзерцавайки далечния хоризонт. Часът бе удобен, за да долови възхода на светлината далече зад планинските върхове. Познаваше ли той пътя на Слънцето, та да проследява и нощем неговата траектория! След като получи необходимата му информация, той отново влезе в стаята. Звездата видя всичко това и отдалече го поздрави. Сега тя знаеше, че до края на нощта няма повече да види силуета му зад стъклата на прозореца.

Междувременно в една дървна къщурка наблизо се появи светлина. После нови светлини пламнаха тук и там, раздвижиха и мобилизираха обитателите на домовете. „Изгрева“ очакваше едно голямо събитие - пробуждането на човешката душа за красотата и силата на първия слънчев лъч.

Стъпките по двора зачестиха, чуха се тихи гласове. После лампите изпълниха с изобилна светлина големия салон на „Изгрева“. И много скоро към салона започнаха да прииждат хора - мъже и жени, някой от тях по-заможни, което се виждаше от облеклото им. Салонът се изпълни и присъстващите започнаха да пеят. Мелодията на „Духът Божи“, призивът Бог да изпълни човешките души с любов се издигна към небосвода. Звездата на зенита слушаше песента. Тя знаеше, че „Духът Божи“ предшества идването на новия ден, най-напред в Братството при онези, които се молеха за това, а след това при всички будни души. След тези събития тя започна приготовленията за звездния си покой.

В дома на братството

Всички едновременно казаха няколко пъти: „С любов!“ - сдържано, топло отправиха призив за постигане на пълна хармония. Лицата им бяха съсредоточени в очакване на едно вълнуващо събитие. В настъпилата тишина отчетливо се чуха стъпки. Учителя слизаше от „горницата“.

- Учителя!

Всички станаха прави и го поздравиха с вдигане на ръка. Картината беше великолепна и завладяваща, най-хубавото, което човек можеше да преживее! Кой би предпочел описанието на този момент вместо в действителност да го преживее. Това преживяване,

появяването на Учителя, за да произнесе утринното си слово, не подлежи на описание.

Учителя, благородният дух, които се моли непрестанно и работи за освобождението на душите, за нас не беше обикновен човек, но въплъщение на човека на бъдещето. Той излъчваше светлина, подобна на меко слънчево сияние, имаше човешка форма, облечена в светлина.

С лека и пластична походка Учителя мина през салона, отиде при катедрата и след кратка пауза каза:

„Молитва!“

Всички се помолиха смирено с „Добрата молитва“ - молитвата на светлите възвишени духове. После Учителя каза:

„Изпейте една песен!“

Тихо, но с дълбок отзвук в душите, прозвуча песента "Махар Бену Аба".

Учителя прочете една глава от Евангелието, след което започна словото си. Топлината в гласа му, здравият смисъл на думите и силата на идеите пренесоха слушателите в един далечен, но реален свят, който те не познаваха. Те поглъщаха жадно всяка негова дума - изправен пред тях духът говореше на душата.

Небесният Отец бе излъчил от селенията си един светъл дух, един голям светия, облякъл го бе в човешка форма, за да приемат хората Любовта Му. „Звездата на Изгрева“ знаеше това и в този миг се почувства безкрайно щастлива и благодарна за мисията, която изпълняваше на Земята.

След беседата хората се раздвижиха. Учителя бе

станал и чакаше. След малко той се обърна към близкостоящия брат Симеон и каза:

„Отче наш!"

След молитвата той поздрави и излезе от салона, а заедно с него и множеството излезе вън и се отправи към поляната. Тогава Учителя се отдели от тях и се качи в стаята си, за да остави книгите, които носеше със себе си - томче беседи и песнарка. След това отново излезе.

Сега всички бяха на обширната поляна. Утринният въздух ги освежи, а първите лъчи на слънцето озариха лицата им. Тук те приеха благословение от духа на природата.

Преди да се завърне в небесните си покои, „Звездата на Изгрева" погледна към поляната и каза: „Бъдете благословени от Бога, озарени от изгрева на Любовта, служители на истината!"

Хората на поляната вече се подготвяха за нови преживявания. Въпреки големия брой присъстващи младежи, възрастни хора и деца спонтанно всеки бързо намираше своето място с изглед към възходящото слънце. По този начин много скоро се оформиха правилни редици. След това с един плавен ритъм бяха изиграни шестте гимнастически упражнения. Това бе една вълнуваща картина на живи вълни, които се огъваха назад и напред, слизаха и се качваха, приемаха и изпращаха послания на светлината, на вековната мъдрост и любов. Само ясновидец можеше да види тяхната действителна красота.

Шестото упражнение, което символизира готовността на ученика да служи на Истината, бе предшествано от думите на Учителя: „Ще ходя в пътя на Истината!" Със светлината на мъдростта и нежната топлина на любовта, концентрирани в движението на ръцете, които приемаха и разпределяха очистващата енергия, всички пожелаха да изчистят умовете и сърцата си. И наистина очите им се отвориха, те съзряха отворен пред тях пътя, който възлиза към най-високия връх - Божествената Любов. Но това не беше единственото събитие в настъпващия ден. След шестте упражнения играещите се наредиха по двама в кръг. В центъра на кръга се групираха музикантите и започна едно друго, още по-величествено събитие, което трудно може да се опише. Докато по време на сутрешната беседа учениците съзряха един свят, който бе трудно даже да си представят, по време на Паневритмията - Божествен танц на силите небесни - те посетиха още по-високи светове - ангелския и Божествения, направиха жива връзка със съществата, които ги обитават. Музиката и упражненията, дълбоката езотерична символика, хармоничното и музикално изпълнение на движенията бяха дадени от Учителя. Сега той беше в кръга и даваше образец за изпълнението на паневритмичните упражнения.

Въведението в „Паневритмията" започна с упражнението „Първият ден на пролетта". Музиката на това упражнение е лака и приятна, подготвя те да полетиш. Живият кръг образува една възходяща спирала, която непрестанно се върти. След първите движения

темплото се усилива. Когато стигнаха до упражнението „Примирение“, играещите вече бяха готови да полетят; то е едно преходно състояние, при което крилата се отварят. При „Евера“ те вече се движеха леко над земята.

Заредиха се все по-интересни и още по-разнообразни упражнения, придружени от музика, която стимулира дейността и процесите за постигане на реален резултат. В хода на „Паневритмията“ силите на играещите постепенно се координираха; умът, сърцето, волята, душата и духът на човека влизаха в хармония. Във всяко упражнение има развитие на една идея, ход на реализиране на идеята и резултат. Резултатът пък създава възможности за развитие и е база за нови постижения.

Паневритмичните упражнения завършиха с мотото: „Да пребъде Божият мир и да изгрее Божията радост и Божието веселие в нашите души.“ Живата огърлица от хора се движи в кръг с център, който символизира Божествената хармония, на която душата спонтанно откликва. Всяко звено в този кръг е претърпяло чудно преображение. Изпълнените с радост ученици, повече от петстотин души, се отправят към центъра на кръга, за да целунат ръка на Учителя. Един след друг те целуват ръката на духовния си баща и чрез този жест на благодарност и смирение благодарят на Бога за благата, които са получили. Учителя бе казал: „Не на мен, а на Бога се молете“, което означава, че трябва да се благодари на Онзи, който всичко е сътворил и предвидил, за да запази във веч-

ността творенията си. Защото, където любовта царува, всичко се превръща в добро, там няма условия дори за случайно извървана зла помисъл. Благодарността е велика добродетел. Тя е естествен отклик на душата, когато след продължителни страдания смиренна се завръща при своя Баща и Той, като я приема, ѝ дава свято благословение.

Хората около Учителя приличаха на цветя, които след знойна суша, освежени от благодатен дъж и вече с изправени стъбла, се готвят да разцъфтят. Цветът е най-тихата и деликатна благодарност, образ и глас на ангелите небесни. Така и човешката душа, когато благодари на Бога след изживяна радост или страдание, разцъфтява и разкрива Божествената си красота.

Без бързане и суетня много скоро хората се разпръснаха, за да се приберат по домовете си и да се подготвят за ежедневните си задачи.

Някои ученици съпроводиха Учителя до входа на салона. Там две сестри му донесоха закуска с чай, след което се оттеглиха. Обикновено Учителя закусва сам. Тогава той е силно съсредоточен, сякаш мисълта му работи някъде.

В десет часа той ще говори отново.

*

На „Изгрева“ една майка разказваше приказка на своето момиченце. Приказката ѝ започна с думите: „Когато едно време Дядо Господ ходеше по земята...“ Захласнато в разказа, детето запита майка си:

- А сега Дядо Господ слиза ли на земята?
- Слиза, дете мое, отвърна майката. Само че не всички го виждат.
- Аз искам да го видя - искрено пожела детето. Ако го срещна, как да го позная?
- Майката намери за необходимо да ѝ обясни:
 - Облечен е в светли дрехи, има бяла брада и дълга коса.
- След няколко дни майката взе за първи път детето със себе си, за да отидат на неделна беседа. Когато вижда Учителя на катедрата, то възкликва:
 - Майко, това е дядо Господ! Заведи ме при него!
- Майката познаваше Словото на Учителя и знаеше, че той бе казал: Никой не е видял лицето на Господа, но чрез творенията си Той е навсякъде и във всичко. Затова тя обясни на детето си:
 - Не е Дядо Господ, но нека отидем при него, защото той ще ни заведе при при Онзи, когото всички търсят!

Основният закон

Нека отидем сега другаде, за да видим с какво се занимават хората между две беседи. Както обикновено една част от тях още разговаряха оживено на поляната, а пред приемната на Учителя имаше няколко братя и сестри.

В една къща, скромна според своя външен вид и обзавеждане, се бяха събрали гости на обща закуска.

Някои от тях бяха донесли храна, други - сладки. Домакинята бе приготвила чай и закуската вече бе в ход. Гостите едва се събираха около масата, но не отдаваха внимание на това. Те бяха все още под впечатление на сутрешното слово на Учителя и разговорът им се движеше около новите идеи и мисли, които силно ги бяха впечатлили.

- Колко интересно беше словото на Учителя тази сутрин - каза една от сестрите - особено мислите му за координирането на силите.

- Да - поде друга, която държеше тетрадка в ръцете си. - Ето, аз ги записах. Например: „Съвременните хора не разбират закона за координиране на силите, вследствие на което седят и критикуват света. Те казват, че Бог не е създал света, както трябва, и търсят начин да го оправят. За да им даде добър урок, да ги научи да не критикуват Великото, Бог, невидимият свят, ги застава да се оженят. Като им се родят няколко деца, Той им казва: „Хайде сега, приложете вашето знание. Опитайте се да координирате децата си, да си създадете такъв дом, какъвто искате." Вашият дом представя един малък свят, който ви е даден като задача, да го създадете, както намерите за добре.

Като се налгерят в семейството си, в своя малък свят, критиците започват да се оплакват, че не могат да го оправят."

Тези мисли предразположиха някои към размисъл, а други развеселиха.

- Така е - засмя се една сестра. Затова Учителя

каза: „Едното дете вика на една страна, другото - на друга, жената - на трета." После тя добави: „Наистина вечно недоволните най-малко работят, а искат да подобрят живота си. Все в другите търсят вината, а не в себе си!"

Сестрата, която все още държеше тетрадката в ръцете си, продължи:

- Защо хората не се разбират в беседата бе казано много ясно: „*Защото всеки говори на непознат език. Никой не може да го разбере и да му помогне.*"

Един млад мъж с изразително лице, който досега бе мълчал, се включи в разговора. Но той бе впечатлен от друго:

- Наистина всичко беше много интересно и вълнуващо! Но колко е важно да знаем какво да искаме от Господа!

- Затова Учителя ни говори за Соломона - съгласи се сестрата, която бе по-близо до прозореца, и замечтано отправи поглед към градината. - Защото по-искал от Господа знание.

- Каквото поискал, това и получил - 300 жени и 700 заложенници, но заедно с тях и големи изпити - за да разкрие по-лесно мистериите на жената. И накрая стигнал до положението да каже: „Суета на суетите! Всичко е суета!"

Това неочаквано заключение накара някои от гостите да се замислят. - Какво не бе разбрал царят на израилтяните?

- Ами че то е много ясно. Онова, което не са успели да го научат хиляда жени, можеше да го научи

една Ксантипа. В това отношение Сократ е бил по-умен от Соломона - оженил се за зла жена, за да помъдрее и се научи на търпение. Ето така още в дълбоката древност са постъпвали умните мъже.

Тези разсъждения на домакинята разведриха нейните гости и тя се възползва от това, за да досипе в чашите от ароматичния си чай. Остроумна и закачлива, докато наливаше в чашите, тя продължи своите разсъждения:

- Не бива да съдим цар Соломон заради една слабост, поради която е придобил толкова много мъдрост. Макар и цар, може би е искал да получи знанието, което на всички ни липсва - как да обичаме хората такива, каквито са.

Чайникът кипеше и изпълваше стаята с аромата на горски билки. Разговорът ставаше все по-интересен и жената до прозореца вече не гледаше замечтано навън.

- Да, всички искаме да получим повече знания, но според мен същественото в живота е да се научим да обичаме хората.

Като каза това, тя отпи от чая си и понеже всички проявиха интерес, продължи:

- Какво ще спечелим, ако вместо да изучаваме доброто в света, по цял ден теглим с везни недостатъците на хората!

- Ще спечелим горчивини, болести и недъзи. И тогава, ако нещастията дойдат, аз вземам цигулката и им свиря, докато си отидат.

Тази реплика бе направена от един мъж на сред-

на възраст, който винаги преживяваше нещо изключително. Известен беше като брат Гали, мистичният музикант на Братството.

- Да обичаме един човек ще рече да видим Божественото в него, като открием една положителна черта в характера му - каза друг.

Макар и с паузи, гостите похапваха не само духовно, но и физически, защото всичко пред тях на масата бе много вкусно.

- Това учим сега всеки ден - да обичаме. Нали това ни преподава Учителя.

Тетрадката отново беше прелистена. Всички очакваха с жив интерес новата мисъл, наградата от Божествената лотария. И тя не закъсня, една невидима ръка я поднесе, за да чуят и разберат, но вече по свой начин, мисълта на Учителя:

„Когато отида при Господа, ще поискам да ме научи да обичам хората. И после ще му поискам: Господи, изпитай ме на това, което си ме научил!“

- Добра алтернатива - за всяко знание да има и съответен изпит. Когато не само знаеш, но и можеш, няма да се колебаеш в смисъла на постъпките си. Това ли искаше да ни каже Учителя? - запита младият мъж, който проявяваше философска задълбоченост в своите разсъждения.

- А защо да не искаме знания - възможен ли е напредъкът без наука? - запита най-младата между гостите.

Георги Радев, мъж с деликатна физика, високо чело и чувствително изразен нос, за когото казваха,

че е най-силният интелект на „Изгрева“, отговори вместо младежа:

- Напротив, Учителя не само че не отрича знанието и науката, но твърди, че учението му е наука. То не е религия, в него няма нито фанатизъм, нито суеверия. Той дава на учениците си само многократно проверени знания и ги насърчава да учат. Векове наред хората са развивали повече ума си, придобивали са знания, за да печелят войни и богатства. А и днес все още не сме развили достатъчно любовта си към Бога, която включва любовта към ближния.

- Да - съгласи се девойката - сега ми стана ясно. Но защо заедно с ума, с натрупването на знанията, не се развива и сърцето?

- За да разберем това, трябва да проучим по-добре лекцията „Разумното сърце“, една от първите лекции на Учителя. Днес той каза и друго относно координирането на силите. Та от всичко това можем по-добре да разберем защо сърцето е по-назад в развитието си от ума. - Не е лесно да се разбере сърцето; то е загадката на Свинкса или мистерията на универсалната Любов, за която Учителят ни говори сега с ясен и разбираем език.

Георги Радев замълча и погледна въпросително към отворената тетрадка на сестрата, която в този момент я разлистваше с особено внимание.

- Ето, и това съм записала. Ако желаете, ще ви го прочета. И без да дочака подкана, тя зачете:

„Координирането е основен закон, който всеки трябва да знае. Координирането представя онази ка-

нализация, която трябва да се прекара в човешката душа, за да може всеки подтик да преминава през нея и да дава ход на общото развитие на силите в човешкия организъм. "

Докато този оживен разговор вълнуваше душите, в много други домове на „Изгрева“ хората закусваха, понякога и в по-идилична обстановка. Почти навсякъде обаче закуската не беше най-същественото, а Словото, което бе раздвижило духовете. И както винаги, докато едни се приготвяха вече за втората беседа, други разговаряха пред салона или водеха разговори по поляната.

Преди да настане десет часа, Учителят се появи, както обикновено любезно усмихнат и елегантен. Много скоро той бе заобиколен с внимание. Никой не скриваше почитта и уважението, което изпитваше към него. Група братя го посрещнаха и заговориха. Една сестра му зададе въпрос и той внимателно ѝ отговори. Други пък искаха да споделят с него сутрешните си разговори, вълненията, последвали беседата му.

*

На беседата в десет часа присъстваха повече хора. Времето беше приятно и всички имаха много добро настроение. И понеже словото беше много увлекателно, времето мина неусетно. Затова пък, след като Учителя слезе от катедрата, започнаха много съдържателни и вълнуващи разговори.

В това ежедневие на „Изгрева“ нищо не се пов-

таря, но винаги следва нещо ново, все по-интересно и най-важното - още по-поучително.

*

Обедът е готов. Местата под леските, където се подготвяше трапезата, вече са заети и трябваше да бъдат изнесени от трапезарията още няколко маси. Цялото пространство пред салона бе изпълнено от хора в очакване на вкусния обяд, а може би и на нещо друго.

След беседата в десет часа Учителя и група ученици отидоха на поляната, където се проведе разговор, но сега се бяха завърнали пред салона.

- Учителю, заповядайте на обяд! - каза една дежурна сестра.

Учителя се обърна към придружаващите го:

- Сестрата ни кани на обяд, заповядайте и вие!

Те приеха поканата и седнаха край красиво наредената трапеза.

Обядът премина в тишина, в естествената обстановка под леските, които при лекия повей на вятъра се раздвижваха и шепнеха неразбираеми слова; участваха и те в този мил празник. Понякога се чуваше потракване на лъжица или глас на дежурна, която се тревожеше да не би някой да е забравен, та да остане гладен.

След обяда се изпяха песни и започнаха разговори. Едва към четиринадесет часа Учителя се качи горе, в стаята си. В шестнадесет часа той е в прием-

ната. Посещават го гости от провинцията, негови ученици и симпатизанти, които търсят съвет или помощ. Преди да се скрие слънцето, хората си тръгнаха и пред дома на „Изгрева“ настана затишие. Когато здрачът падна и любимата ни звезда се появи сред рояк от светлини в пространството, Учителя влезе в стаята си. И тогава звездата дойде, за да ни отведе в сънищата, да покани на гости в звездния си дом чистите по сърце, децата на ангелите небесни.

*

ПЪРВИЯТ СЛЪНЧЕВ ЛЪЧ

Далече на изток, зад широк пояс от виолетови мъгли, се надигаше заревото на новия ден. В дрезгавината на гората наред със стволите на дърветата се очертаваха силуетите на хора. Високо над пробуждащата се земя блестяха ярки звезди.

В този ранен час всичко в природата се будеше в очакване на раждащия се ден. Когато хоризонтът се позлати, хората вече бяха станали повече. След първия слънчев лъч заедно с приливната вълна на новия ден в далечината се издигна факелът на вечния живот - огненият диск на Слънцето. Малко след това свидетелите на тази грандиозна гледка започнаха утринните си упражнения.

Воалът на сутрешния здрач се бе вдигнал, за да се види цялото богатство на природата. Полето отвъд гората се къпеше в свежестта на росата, а над него въздухът трептеше в преливащи се ефирни цветове.

Учителю благи, с какво заслужихме тези дарове - радостта на първия слънчев лъч, богатствата на светлината и силата, които тя вложи в умовете и сърцата ни. Ден след ден заедно с птиците небесни в утринта ние се изправяме пред Господа, смирени пред творенията на безграничната му любов. И ден след ден четем битието на новия ден - Завета Господен.

*

Хубавата небула

Учителя е на крак от най-ранни зори. След като обядва с всички и ни говори до един часа и половина, той отиде в градината, където се проведе разговор в малка група. След това много пъти трябваше да се качва в стаята си и да слиза, без да спре за малка почивка.

Сега е в стаята долу, а часът е десет вечерта. Изпратил е последните си гости и само аз, както често се случва, все още съм наблизко, за да го придружа с поглед и да се прибера едва когато се е качил в горницата.

„Звездата на Изгрева“ видя всичко това, очаквайки с търпение следващите събития. Тя трепна, когато Учителя отново излезе на двора с телескоп в ръце и реши за уместно да го последва. Той насочи уреда към небето, което в този час бе обсипано със звезди. Отначало извърши наблюдения на изток, после на юг и на запад, където небето беше най-интересно. По това време Кокошката прибираше пилците си, Коларят бе тръгнал към своя дом, а Орион сияеше ярко в небесната авансцена - съвършена картина на тържество и радост. Учителя насочи телескопа към това съзвездие, задържа го по-дълго в него, след което ми го повери, за да видя по-отблизо звездния пейзаж.

- Това е най-хубавата небула - каза той.

Аз насочих телескопа към съзвездието и трепнах от възторг, когато то влезе в зрителното ми поле.

Орион наистина беше най-величественото и най-жизнерадостно съзвездие на звездното небе. Тогава за първи път почувствах красотата на живота в пространството и за миг осъзнах, че съм свободна и съм част от един значително по-голям свят.

*

ОБЯД В ДЕНЯ НА РАЗУМНОТО СЪРЦЕ

Разумната природа е помислила за своите деца и сега е обсипала с плодове трапезата пред салона на братството. Настроението на всички е добро. Учителя е сред нас, неговото присъствие е осезателно и ни радва.

- Бобко - каза той, като погледна към сложеното ястие. Той лекува бъбреци.

- Лекува ли? - възкликнаха някои.

- Да, който страда от бъбреци, да яде боб.

Последваха въпроси, на които Учителя не отговори, защото в този момент дежурната сестра отиде при него и започна да му сервира основното ястие, гарнирано с въпроси относно качеството на храната.

Не само Учителя изрази задоволство от вкусната гозба, но и други с добрия си апетит похвалиха дежурните.

Един брат се обърна към Учителя:

- Учителю, в провинцията намерих много едър фасул, какъвто не бях виждал досега. Да поръчам ли да ни изпратят?

Учителя наклони леко глава в знак на одобрение, но веднага слад това вниманието му се насочи другаде. Мислите на някой от присъстващите вървяха в друга посока и бяха далече от грижите за фасула. В този момент аз си мислех: Обядът с Учителя е празник. Дали приказките за похапването и за ползата от храните, които не са за пренебрегване, ще се превърнат

в идеи на ума? Искрено вярвах в това и бях дълбоко убедена, че всяка дума на Учителя има дълбок смисъл. Беглата му усмивка потвърди моята мисъл.

Много скоро разговорът тръгна в нова посока. Някои очакваха отговор на въпроси, които упорито ги преследваха, а онези, които бяха по-будни, по-чувствителни и възприемчиви, интензивно обогатяваха впечатленията си или минаваха през нови опитности.

- Учителю - запита една сестра - тази сутрин вие ни дадохте тема: „Ползата от добрата храна“. Загатнахте за по-добрия живот, който хората ще имат в бъдеще. Чрез културата на храненето ли ще дойде този живот?

Учителя отговори по особен начин, изглежда и на много други мълчаливо зададени въпроси:

- Всяка семка трябва да се посее най-първо в почвата, в най-неблагоприятните условия. Месоядните животни са произлезли от най-неблагоприятните условия - от корените. Тревопасните - от клоните. Някой човек иска да стане свършено добър. Може ли едно дърво без корени. Не ставай нито много лош, нито много добър.

Някой запита:

- Да бъдем справедливи ли? - Тази сутрин вие казахте: "Да проявим своята доброта; да проявим своята разумност. Да отговаряме на онова доверие, което Бог ни е дал."

Учителя продължи:

- Добрият човек никога не забравя Господа в своята мисъл, в своите чувства, в своите постъпки.

И вие внасяйте Любовта в ума си, Мъдростта в сърцата си и Истината във вашите постъпки.

Аз си помислих: „Ето, за тази нова култура на храненето става въпрос. Тя ще подобри живота ни.“ И тихо споделих със стоящите до мен: „В новата култура хората ще се хранят не само с физическа храна, но и с духовна във всяко отношение.“

Тогава запитаха:

- Учителю, вие постоянно ни говорите за Любовта, за Мъдростта и за Истината, а също и за добродетелите и добрите постъпки. Нали и те хранят ума, сърцето и волята, а винаги ни е толкова приятно, когато имаме вкусна храна на трапезата?

- *И физическата храна е необходима* - отговори Учителя. - *Вие не разбирате. Гладът и жаждата са съзнателни сили, които заставят човека да работи. Като яде хляб и пие вода, човек прави това не само за себе си, но и за всички живи същества.*

Някой запита:

- А как става това?

- *Той обработва храната и я изпраща в мозъка си, откъдето тя се разнася като енергия и мисъл по целия свят.*

Всички възкликнаха изненадани, а Учителя се усмихна и продължи:

- *Хората не са нищо друго освен фабрики, които обработват грубия, суровия материал и така обработен, го изпращат в други светове като градивен материал. Съзнателно или несъзнателно човек работи на земята за съграждането на един по-висок свят от физическия.*

Една сестра заяви съвсем откровено:

- А на мен такава мисъл никога през ума ми не е минавала!

Настана едно необикновено оживление, както се случва между добри приятели, когато душата се радва. Мнозина искаха да изкажат мнението си по въпроса и от различни страни почти едновременно се чуха гласове.

Един каза:

- Ние мислим, че сме дошли на земята, за да бъдем щастливи!

Друг допълни:

- Да се женим, да ядем и да пием и да имаме къщи, ниви и ливади!

Учителя се усмихна:

- *Какви ли не илюзии си правят хората. Всъщност те идват на земята като работници. А само от време навреме подслаждат живота си с някаква забава или развлечение.*

Еленка, една от стенографките на Учителя, която винаги обмисляше добре думите си, каза:

- Значи истинското предназначение на човека е да работи.

Учителя поклати одобрително глава:

- *Забавата и удоволствието идат като второстепенни неща в неговия живот.*

Духовете се бяха раздвижили и сега всеки участваше по своему в разговора, било като споделяше впечатленията си от последните слова на Учителя или просто като свидетел на събитието, при което Учителя общуваше с учениците си.

Учителя обръщаше внимание на всеки. Сега той разговаряше с брат Боян Боев, който умееше да задава хубави въпроси, а също да се радва на отговорите и старателно да си води бележки. Тогава една сестра неочаквано запита:

- Учителю, забелязвам, че от известно време очите ми отслабват, какво да правя?

- Няма нищо, ще мине - успокой я той, а после допълни:

- *Правете упражнения, рекох — упражненията за очите. Ако не ги знаете, сестрите ще ви ги кажат. На когото очите са отслабнали, да яде леща. И измивайте ги с топла вода.*

Накрая дойде време и да изпеем някоя песен. Музиката е най-добрата храна за душата.

Ние пеехме ежедневно по най-различни поводи. Учителя ни съветваше не само да пеем, но и да свирим поне на един музикален инструмент. Самият той свиреше чудесно на цигулка и чрез музиката отваряше път за новата култура в живота. Мелодиите, които ни даваше, бяха музикални упражнения, необходими за духовното ни развитие. И сега той остана с нас, докато изпеем и последната песен.

Междувременно съобщиха, че един мъж е дошъл от града и желае да бъде приет. Учителя стана, поздрави ни с братския поздрав и излезе. Няколко сестри го последваха.

И днес в пет часа той ни изнесе лекция, а след това беше с нас за утринните упражнения. В часовете преди обяд прие голям брой посетители. И ето, че сега пак имаше посетител.

Благодарност изпълва душите ни за непрестанните грижи, които полага за нас. Бог да го крепи, за да бъде все така силен и благ.

ДЕНЯТ НА ВОЛЯТА

Днес е четвъртък и ние имаме за цел да се заредим с нови сили за работа. Беше четири часа сутринта, когато пред салона се чуха стъпки и силуетът на една стройна жена се откри в бледата светлина, която идваше от стаята на Учителя. Жената носеше раница на гърба и облекло, което бе изпитало суровия планински климат. Тя се загледа към осветения прозорец. Миг след това на балкона се появи Учителя.

- Само Божията Любов е любов - каза тя и вдигна ръка за поздрав.

Учителя отговори на поздрава и запитал:

- Къде са другите братя и сестри?

- Скоро ще дойдат - отвърна тя - отдавна са будни и прозорците им светят.

Учителя запали голямата външна лампа и освети пространството пред братския дом.

През тази зима все още не сме ходили на планината и ето че днес ще бъдем през целия ден на Витоша на разходка с Учителя.

Пред салона бе настанало оживление. Пристигналите, които бяха образували внушителна група, разговаряха оживено, но тихо. Някои от тях проверяваха съдържанието на раниците си. Скоро дойде и Учителя - с раница и термос, който даде на една сестра.

- Всички тука ли са? - запитал той.

След като получи положителен отговор, Учителя прегледа състоянието на облеклото ни и явно остана доволен. Веднаж той каза:

„Когато тръгна на екскурзия, аз ще взема в чантата си най-малко три ризи, два чифта чорапи, едно самунче хляб, десет ореха и три ябълки. Това ми е достатъчно. После, като стигнем на определеното място, сам ще си накладя огъня, сам ще си стопля вода, ще сваля ризата от гърба си и сам ще я изпера, няма да чакам помощ от никого. Най-добрият майстор съм аз. Най-после ще пия и от елексира на новия живот - топлата вода.“

Едни, след като го поздравиха, изчакаха, за да го последват. Някои обаче побързаха да тръгнат напред.

Онези, които вървяха редом с Учителя, даваха възможност и на други да дойдат при него. Като съблюдавахме известен ред, всеки можеше да участва в общите разговори, при които получавахме много полезни знания и взаимно се опознавахме. По време на екскурзиите в планината, никой не се лишаваше от възможността да беседва с Учителя.

Една сестра сподели:

- Откакто започнах да ставам рано, животът ми коренно се измени. Преди ставах в осем или в девет часа и още от сутринта се чувствах изморена, нямах желание да работя. Сега ставам преди изгрева на слънцето, за да отида на „Изгрева“, правя гимнастическите упражнения и през целия ден съм бодр.

Интересно и поучително беше да се чуе от устата на новодошлия в Братството как приема новата култура на живот и взаимоотношения, затова я запитахме:

- А как постигна това, отначало не ти ли беше трудно?

- Да, но вече не бях сама и имаше за какво да се боря. Всичко започна, когато научих за благотворното влияние на утринните слънчеви лъчи. След това с усилията, които правех, за да превъзмогна слабостта си, развих волята си и открих, че имам по-големи възможности. Веднаж Учителя каза: *„Определи си преди лягане часа, в който искаш да станеш.“*

Докато водехме този разговор, неусетно бяхме минали през боровата гора и вече крачехме по пътя за село Симеоново. Здрачът избледняваше, дрезгавината предвещаваше близкия изгрев на слънцето и ние ускорихме ход, за да стигнем по-скоро горе, при чистите планински поляни, където срещите със светлината на новия ден са най-вълнуващи.

Пристигнахме навреме, за да видим един великолепен изгрев. Слънцето показва за миг своя вестител и изпрати първия си лъч, който избликна от брилянтен фокус. После огненият му диск се издигна като пламтяща жарава и заля с обилна светлина тревите, горските цветя, птиците, хълмовете и планините пред нас. След това бавно потегли по небесния си път. Свещен трепет обзема душата при срещата ѝ със светлината, която идва от необятния космос. Тогава някъде отвъд долавяш зрящата виделина на вечността.

Тревите около нас се раздвижиха и шепотът на листата в близката гора стана по-осезаем. Ние поехме отново по планинския път, който тук пресичаше сипеи под сяката на букови младеняци и лески.

Учителя спря, отправи поглед в далечината на изток и каза:

„Светлината, която идва до нас сега, пътува с 300 000 километра в секунда. Тази бързина е непонятна за вас. Сега хората говорят за слънчева светлина, но не знаят, че тази светлина, която ние приемаме на земята, е получена по отражение. Ние приемаме светлината в даден момент, но кога е излязла тази светлина от Слънцето, какво е претърпяла, не знаем.“

Тогава някой запита:

- Учителю, това отнася ли се и за светлината, която идва до нас от звездите?

- *Същото се отнася и до светлината на звездите. Ние възприемаме светлината на някоя звезда, но преди колко хиляди години е излязла тя от нея, какви промени е претърпяла, какви пречупвания, докато достигне Земята, не ни е известно.*

- А ние колко бавно пъплим по този път! - пошегува се една сестра.

- Да видим - каза Учителя и извади часовника си - В колко часа тръгнахме?

- В четири часа и пет минути.

- Сега е пет часа и тридесет и пет минути. Можем да пресметнем с каква бързина сме се движили.

*

- Три минути почивка - каза Учителя, когато изкачихме първата стръмнина и поехме по един поравен участък на горската пътека.

Докато дочака онези, които вървяха зад него, минутите изтекоха.

- Ритмично ходене! - каза Учителя и ни поведе нагоре със своя обичаен ритъм, сега обаче значително по-изразен.

Учителя ходи винаги ритмично с много лека и пластична стъпка. Сега той ни напомни значението на ритмичното ходене, макар че вече знаехме как е най-правилно да вървим в планината, „за да не се харчи много енергия“.

Без особени усилия стигнахме до поляната под сипея, където направихме обичайната си почивка. Тук Учителя пи чай. Някои ученици съобщиха резултатите от изчисленията, които бяха направили пътьом. Учителя остана много доволен от изчисленията.

Следващата почивка направихме пред гъстите лещаци. Тук Учителя се отклони от пътеката, за да се преоблече. Той ни съветваше да се изпотяваме и често да се преобличаме по време на екскурзиите ни в планината, за да дишаме по-добре и през порите на тялото. Защото *„седем милиона прозорци се отварят, трябва да им се даде възможност да дишат“*.

*

Когато пристигнахме на Ел Шадай, там имаше вече доста хора. Чайниците на огнището вряха. Учителя пи чай, след което пак се преоблече, *„за да не се върне обратно в тялото отровата, която вече е излязла чрез потта“*.

Ние се присъединихме към онези, които бяха дошли на Бивака и вече закусваха. Учителя седна редом с нас пред малка импровизирана масичка. Разговорите утихнаха, цялото внимание бе насочено към него, когато той ни поздрави с думите:

- *Радвайте се, че сте родени в този век — изходната точка на едно ново време.*

В този момент пристигна още една група от приятели. Те целунаха ръка на Учителя и започнаха да споделят сутрешните си вълнения: кога са тръгнали, какво са видяли из пътя и пр. Между тях имаше двама цигулари и китарист, който вече настройваше китарата си.

Едни пожелаха да правим упражнения, но брат Симеон закачливо подхвърли:

- И ще пеем!

Учителя одобри и едната, и другата идея.

Брат Симеон, който вече държеше в ръка цигулката си, попита:

- Учителю, коя песен да изпеем?

- Която обичате.

- Всички са много хубави. - Моля вие кажете!

- Изпейте „Давай, давай“.

Цигуларят подхвана мелодията и в простора над Ел Шадай се понесе призивът: „Давай, давай!“

След като изпахме песента, Учителя каза:

- *Всяка песен трябва да се преживее дълбоко, за да има въздействие. Всяка песен трябва да се яви като израз на преживяното в душата. Например, за да пеете, както трябва песента „Давай, давай“, трябва да имате желание да давате.*

Една девойка, студентка в музикалната академия, която силно желаше да развие своя глас, запита:

- Учителю, как певецът може да подобри и запази гласа си?

- *За да има добър глас, човек не трябва да допуска в себе си никакви низши, отрицателни мисли, чувства и постъпки.*

Въпросите ставаха все по-интересни:

- Вие казахте, че музиката лекува. Как става това?

- *Когато се понижат трептенията на някой орган повече от нормалното, той заболява. И когато пак се повишат трептенията му, той оздравява. За това има много методи, един от които е музиката.*

- И паневритмията лекува, нали Учителю? - се обадиха някои от онези, които очакваха с нетърпение началото на паневритмичните упражнения.

Няколко минути по-късно отидохме на поляната, за да влезем в живия кръг на паневритмията. Мелодията на „Първият ден на пролетта“ завъртя кръга, който вече нямаше граници, но се разшири, за да отиде далече в простора над високите планински върхове.

Обяд на Ел Шадай

Ако погледнете от птичи поглед поляната пред скалите на Ел Шадай, ще видите странна картина - един голям кръг от хора, насядали по тревата в малки групи около импровизирана трапеза. Всеки е извадил от раницата си своеобразни ястия, за да ги сподели с

насядалите в кръга. Така разполагаме с богата и разнообразна храна за нашия общ обяд.

Учителя е сред нас като добър баща, който се радва на децата си. Те пък гледат да му услужат, за да му е удобно във всяко отношение; едни му предлагат кафе, други плодове. Той приема благосклонно всяка услуга, за да ни достави радост. Лицето му, косата, дрехите - всичко в него излъчва любов и предразполага към естествена близост и лекота при общуването. Една сестра запитва:

- Учителю, тази сутрин ни казахте да се радваме, че сме се родили в този век, който е изходна точка на едно ново време. Какво е това време, с какво ще се ознаменува?

Мнозина наоколо също пожелаха да чуят повече по този въпрос. Усмехнат, но съсредоточен в своята дълбока същност, Учителя отговори:

— *В света ще дойдат две същества — една девойка и един момък. Девойката със своята чистота ще разкрие тайната на страданието, а момъкът със своята светлина ще разкрие смисъла на живота. Единственото нещо, което отсега нататък ще живее, това е Братството. То ще владее над всичко. Който не може да живее като брат и сестра, той не може да бъде гражданин на новото царство на земята.*

Само това да беше казал Учителя днес, на този общ обяд, щеше да бъде достатъчно. Каква огромна, но и прекрасна работа ни предстои занапред - да приготвим в себе си условията за тази чиста девойка и за този светъл момък.

Разговор на Ел Шадай

Готвачки пред столовата

Учителя ни запозна и с други теми, със задачите, които трябва да решава човекът днес и по-специално ние, като ученици в школата на новата култура. Същевременно той отговори на много въпроси, за които бе дошъл благоприятният час на това място.

Една сестра се обърна към Учителя:

- Учителю, вие постоянно ни говорите за Бога, за Любовта, но ние все още не ги разбираме.

— *Вие трябва да обърнете погледа си към разумната природа, към живота и към всички форми, да можете да се домогнете до Божественото в тях. Само така ще се домогнете до духа на нещата, до истинското познаване на Бога. Само така ще се освободите от отрицателните мисли и чувства, от мъчнотии и страданията. Само така ще дойдете до пълно общение с Първата причина.*

Интересът към поясненията растеше, но същевременно разпалваше желанието у всеки да получи отговор на вълнуващия го въпрос. Затова въпросите следваха един след друг. Но ето, че сега някой желае да научи нещо повече по един много съществен теоретичен въпрос:

- Учителю, кажете ни нещо за трите свята!

След малка пауза, която естествено се налагаше, ние получихме следното кратко, но много съдържателно обяснение за това, какво представляват трите свята - физическият, духовният и Божественият:

— *Физическият свят има отношение към материята, духовният свят има отношение към чувствата, а Божественият свят - към мислите. Или фи-*

зическият свят работи с елементите на материята, духовният - с елементите на чувствата, а Божественният — с елементите на мислите.

В този момент към групата около Учителя се присъедини една сестра в чудесно настроение и, като се заслуша в разговора, каза:

- Каква ли ще бъде бъдещата музика! Вие казахте, че в челото на човека има едно пиано с 25 000 клавиша.

Учителя се усмихна и сигурно щеше да ни каже нещо много интересно за бъдещата музика. В този момент обаче онези, които трябваше по-рано да се приберат, деликатно загатнаха, че е време да тръгваме, като поискаха да узнаят колко е часът.

Учителя не закъсня да ни подкани:

- Може да се приготвявате, рекох.

Не ни оставаше друго, освен да сложим раниците на гръб и да потеглим за „Изгрева“.

Елате с нас на екскурзия, за да видите как Учителя се завръща на „Изгрева“. Онези, които са намерили смисъла на живота си в Учението, го очакват.

- Добре дошъл, Учителю! - ще каже някой.

- Хубаво ли беше времето? - ще запита друг.

- Благодаря, хубаво беше - отговаря Учителя.

И всички искат да го поздравят, да му целунат ръка и да получат подарък от днешния празник - сила от планината.

Ангелската картофена супа побърза да ни пока-
ни в малкия салон, където празничният ден на волята
завърши в сърдечна и топла атмосфера.

ДЕНЯТ НА ВЕЧНОТО СЛОВО

Тази сутрин „Звездата на Изгрева“ остана повече с нас, защото вниманието ѝ бе привлечено от едно ново явление. И днес, както обикновено, оживлението започна в четири часа. Но тя не видя по-възрастните братя и сестри, които в сряда и в неделя идват първи. Сега тя поздрави младите, онези, които Учителя бе поканил лично в Младажкия окултен клас. В петък точно в пет часа сутринта програмата беше съобразена за работа с младежите от специалния младежки клас.

Тази сутрин обаче Учителя не излезе от стаята си. - „Зает е!“ - каза един от учениците, след което в класа отново се възцари тишина.

Един от младежите започна да чете беседата, която Учителя бе посочил. Другите слушаха, но не със същия възторг и същата радост, които изпитваха, когато техният духовен баща бе между тях. След беседата излязоха на поляната и направиха утринните упражнения, а после тихо, почти незабелязано си тръгнаха. Тази сутрин никой не наруши тишината, дори и птиците се бяха скрили и по-навътре в гората даваха сутрешния си концерт.

Към десет часа Учителя излезе на балкона, каза нещо на стоящите долу и отново се прибра. Новината бързо стигна до чакащите в салона, където нас-

троението бързо се подобри. След малко Учителя слезе по стълбата и влезе в салона.

- Учителя! - съобщиha в един глас две сестри, които бяха останали да го чакат след часовете на Младежкия клас. Те го поздравиха с радост, а после всички му целунаха ръка.

Учителя отиде при дъската, където дълго говори, писа и черта с тебешира. После написа с едри букви думата "ЛЮБОВЪ" и започна да обяснява значението на всяка буква в тази дума.

- Учителю - запитаха някои - възможно ли е всяка буква в думите да има специално значение.

- *Да, всяка буква има своя смисъл и значение.*

И обясни:

Л—това е висок връх, където се топят снеговете;

Ю - чешиа, през която изтича водата;

Б - дръвче край извора.

- Учетелю, - изненада се една сестра - имат ли отношение буквите към смисъла и съдържанието на думата, която образуват?

- *Подразбира се, че имат отношение.* - отговори той и продължи.

О - плодът на дръвчето;

В — уста, която опитва плода;

Б - почивка.

Може да напишете един разказ за значението на тези букви.

Като каза това, Учителя остави тебешира, излезе от салона и се качи в стаята си, като ни остави сами да мислим върху загадката - как да разбираме дъл-

бокия смисъл на словото, за да станем господари на съдбата си.

Невъзможно беше веднага да разберем и приложим знанието, което ни се дава. Но със всеки изминат ден пък ни ставаше по-ясно, че много години на учение и работа ще са необходими, за да започнем да ръзбираме вътрешния смисъл на Словото.

*

ПОСЕЩЕНИЯ В ДЕНЯ НА СВЕТЛИНАТА

Учителя е като извор, който непрестанно дава светлина, топлина и живот. Днес е неделя и в този ден той изнесе две хубави беседи, като първата продължи един час и половина, а втората - два часа.

След обяд посетителите бяха по-многобройни и непрекъснато влизаха в приемната и излизаха след кратък разговор с Учителя. Един брат се готвеше да замине в провинцията, като управител на земеделско стопанство. Стопанството било голямо, но недобре уредено, поради което той не знаеше откъде и как да започне своята работа. И сега беше дошъл при Учителя за съвет.

- Учителю, - запита той - кажете ми кое е най-важното в земеделската работа?

- Учителя го погледна с любов и разбиране, усмихна се и отговори:

- *Хубава оран, чисто семе. Другото ще предоставите на Онзи, който се грижи за всичко.*

Време беше вече да тръгва на път, но го измъчваше и още един въпрос:

- Много време ви отнех, но моля да ми кажете нещо и по финансовите въпроси.

Учителя отговори с малко слова така, както един баща напътства своя син:

- *Винаги икономисти, никога скъперници; всяко-*

га щедри, никога разточителни. И за всичко похарчено - точна сметка!

Друг брат изложи пред Учителя цял проект за изграждане на предприятие. И е радостен, че е поканил за съдружници само идейни хора, което според него ще е гаранция за успеха на проекта.

- Само братя, Учителю. Само наши хора!

Учителя го погледна въпросително:

- *Мене ако питате, щях да кажа да вземете и хора от света.*

Човекът недоумяваше, убеден, че не би могъл да намери по-добри сътрудници за своя проект, и запитва:

- Ами защо?

- *Защото хората от света са по-практични. Те ще ръководят практичната страна, а нък вие ще внасяте чистота.*

След това при Учителя влезе музикант. Той се възхищаваше от класическата музика и от големите композитори и музиканти. Особено го вълнуваше творбата на Мусорски „Картини от една изложба“, удивляваше се от уменията на композитора да превръща цветовете в музикални тонове.

Учителя каза:

- *На тона до отговаря червения цвят, на ре - портокаловия, на ми - жълтия. Фа означава растеж - този тон има зелен цвят. На сол отговаря светлосиния цвят, на ла — тъмносиния, а на си - виолетовия.*

В този момент влезе нов посетител и разговорът по тази тема бе преустановен.

Посещенията за деня вече бяха приключили и

Учителя тръгна към горницата, когато една сестра го срещна и доста смутена му разказа за някаква неприятност, която току-що бе преживяла. След като я изслуша с търпението и спокойствието на светия, той каза:

- Като се скараш с добрия, ще станеш лош. Като се скараш с лошия, ще станеш добър.

Като чу тези думи и благодари, жената се отдалечи. Навярно още тази вечер щеше да разбере дали е загубила нещо от добротата си или е станала по-добра. А пък аз си помислих, че за нищо на света не бих допуснала сянка на съмнение да мине между мен и светлия лик на моя духовен баща.

*

БЕЛИ ГОСТИ (Писма до Мери)

5 май 1938 година, София

Днес пристигнаха хубави бели гости. Те се оглеждат и питат нещо. Какво ли питат?

Аз не разбирам техния език, но им се радвам. Много радост носят те. Питам се: с какво да се отплатя на белите снежинки? - Да им прочета нещо от отворената книга пред мене? Но искам и свидетели да има, да чуе и друг някой. Нека свидетел ми бъдеш ти, Мери!

„Великото в живота, това е пробуждането на човешката душа. От Божествено гледище душата може да се уподоби на пъпка, която очаква своето разпукване. Пробуждането на човешката душа подразбира запознаването ѝ с Божията Любов. Само пробудената душа познава Бога. Само пробудената душа познава качествата на Божията Любов. Туй е изразил Христос със стиха: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ От този стих стават ясни думите Христови: „Иди, продай всичко и ела да ме последваш.“

Пробуждането на човешката душа е велико явление в битието. То не е произволен процес. Както раждането на детето е велико събитие в дома, така и пробуждането на човешката душа е велико съби-

Гости от Франция (1939 г.)

Разговор върху музиката и гимнастиките

тие е Божествения свят. Всички ангели, всички възвишени същества се радват на това събитие. Пробуждането на човешката душа не подразбира обръщане на грешника към Бога, но освобождаването на Божественото в човека."

Достатъчно ли ви е, снежинки?

Мери, ти какво ще кажеш?

Поздрави на буля Катинка и Викторий от всички нас!

Бъди весела!

Теофана

20 август 1939 година, Рила

Дрвчетата огъват клони под тежестта на зрели плодове. Наблизо прехвъркват пеперудки и закъсняли цветчета се усмихват.

Какво е положението сега у нас, Мери, в България? Научиха се хората на изобилие и тръгнаха из полето с големи кошници.

Това лято на гости ни дойдоха французи. Дойдоха не само с умовете и сърцата си, но и с някакви апарати, та повечко да си отнесат във Франция.

Пиша ти в палатката си, ти знаеш къде е. Отвън някой пее и записват песента на грамофон. Гостите възнамеряват да запишат повече песни от Учителя и да получат повече от живото слово. Някои искали да изучават български език, за да превеждат беседите.

Мисля си, Мери, не отиде ли най-първо при фран-

цузите културата на богомилите. Благодарение на това дойде Възраждането, но не като българска култура.

Може би ще попиташ, защо ти казвам това? - Защото в този момент българската ми кръв се бунтува. Не ще ли изпуснем ние „новото“ и после да го получим под чуждо име отвън? Дано да не стане така. Новото е в България и, който го вземе, трябва да знае, че го взема от България - от Учителя.

Учението е живо дело!

Теофана

ЗАГАДЪЧНИ СЛУЧКИ

Защо Господ търпи грешния свят

Това, което ще ви разкажа, се случи в онези времена, когато Учителя говореше в една малка къща на улица „Опълченска“ 66.

Денят беше доста студен, а снегът беше сух и скриптеше под обувките. По улиците на града имаше малко хора и само онези, сгретите и озарените отвътре, бързаха нанякъде, всеки по своя път. Съдбата на стоплените от свещения огън на любовта ги водеше към Божия дом на улица „Опълченска“ 66.

В 10 часа преди обяд Учителя говореше, застанал до един от прозорците на къщата. Едни от слушателите му са в стаята, а други са насядали под прозореца. Те слушат с интерес словото му и жадно поглъщат всяка дума.

Един от току-що пристигналите слушатели е преживял много неправди и се чувства силно огорчен от много хора. Обзет от недоволство, той непрестанно се пита: „Защо Господ търпи това?“ Учителя го поглежда и продължава словото си. „*Сега* - казва той - *за да поясня своята мисъл, ще ви приведа един малък анекдот.*

Един светия на име Хато, живял в онези времена, когато светът се намирал в по-тежко положение от днешното. Той считал, че грелият свят отива

към погибел и не можел да си обясни как е възможно Господ да търпи този грешен свят. Защо изведнаж не го заличи, та да направи нещо по-хубаво. Всеки ден се молел да дойде Господ, да премахне всички тия грешници и да тури ред и порядък, да не страдат хората. Но колкото повече се молел, толкова светът ставал по-лош. Един ден той решил да излезе из града, да вдигне ръцете си към небето и да не ги снесе дотогава, докато Господ не изпълни неговото моление.

Вдигнал си светията ръцете. Това било в началото на пролетта. Две птички, като го видели в това положение, пожелали да си направят гнездо. И започнали да се увиват около неговите ръце. Обикаляли, обикаляли и започнали да турят сламчица по сламчица. И си направили едно гнездо. Целия ден работили. Той, като светия, забелязал гнездото и казал: „Какво ли иска да ми каже Господ с тия птички?“

Направили птичките гнездото на ръцете му и почнал той да ги наблюдава. Те турили перушина, приготвили се за работа. Селяните наблизо, като го видели в това положение, почнали да го уважават повече, задето бил толкова свят, че птичките си свили гнездо на ръцете му. И идвали, и туряли мляко в устата му.

Птичките си снесли яйца и почнали да ги мътят. Той започнал да мисли: „Не мяза ли Земята на туй гнездо в ръцете на Бога? — Така разсъждавал светията. Започнало да му идва наум по някой път да снесе ръцете си и да захвърли гнездото, но после казвал: „Не, аз ще устоя на обещанието. Ще стоя,

докато малките се отхранят, докато им поникнат крилца и си хвъркнат!"

И действително от тях той научил много нещо. И разбрал защо Господ не поправя света изведнаж. Един ден тия пиленца изхвъркнали из гнездото и на светията му домъчняло за тях.

Сега някой се притеснява за оправянето на света. А аз казвам: Ти държал ли си пиленца в своите ръце, за да видиш защо Господ търпи?

Ние някой път казваме, че светът прилича на лудница. Това са наши психически схващания. Този свят не е лудница. Нито е един от лошите светове. Този свят е едно Божествено гнездо, дето се измътват тия малки пиленца."

Длъжниците на лорда

След 1922 година Учителя отиде на „Изгрева“, където започна да изнася лекции на общия и младежкия окултен клас. Учениците му тръгваха рано сутринта от София, за да чуят сутрешното му слово. В един от тези ранни часове един младеж излезе от дома си и с бързи стъпки се отправи на изток - към новия квартал зад Борисовата градина. Току-що завършил образованието си в университета, той беше дошъл на „Изгрева“, за да намери отговора на много въпроси, които го вълнуваха. Самонадеян, но искрен във всяко отношение, той се чувстваше щастлив и вярваше в своя личен успех, но виждаше, че около него страдат

много хора и това помрачаваше неговото щастие и радостта от личния му успех. И искаше да намери отговор на въпроса: защо има толкова много страдания в живота. Като не намираше задоволителен отговор, бе започнал да се съмнява във святостта на живота. Сега той беше дошъл в Братството, за да възстанови мира и радостта в душата си.

Когато влезе в салона, Учителя вече говореше:

„Като виждал страданията на хората, един английски лорд си задал за цел да направи опит, да види коя е причината за страданията им. Опитът му се състоял в следното. Той дал едно обявление във вестниците, че прощава дълговете на всички свои длъжници, които възлизали на 500 души. Същевременно той определил деня и часа, когато искал да се срещне с тях в дома си.

Като прочели обявлението във вестниците, длъжниците на лорда си казали: „Нашият кредитор е намислил да ни устрои някаква примка. Като ни събере в дома си, той ще ни застави по някакъв начин да се издължим.“

В определения ден те се събрали пред къщата на своя кредитор и започнали да разискват върху въпроса защо ги вика той и трябва ли да влязат при него. Обаче един от длъжниците на лорда, беден, окъсан човек, дошъл до неговата къща и не се спрял да разисква заедно с другите защо го викат, трябва ли да влезе или не, но направо влязъл в дома на лорда и похлопал на вратата. Поклонил се учтиво на лорда и чакал какво ще му каже.

- Какво обичате? - попитал лордът.

- Дойдох при вас като ваш дължник — бил отговорът.

- Къде са другите?

-Вън.

- Значи от 500 души само един е повярвал, че съм готов да простя дълговете им! - Прощавам всичките ти задължения, като същевременно ти давам като възнаграждение още толкова, колкото беше дългът ти - продължил лордът. - Иди сега у дома си и живеи спокойно, според Божиите закони.

Останалите длъжници, като разбрали как лордът постъпил с бедния и окъсан длъжник, съжалявали за своето недоверие, но било вече късно.

И днес всички хора - продължи Учителя - стоят пред прага на Божието царство и се колебаят да влезат или не. А новото учение изисква от всички да придобият вяра и да следват пътя на Любовта без никакво колебание, без никакво съмнение."

Близо до хората

Един ученик от духовната школа се оженил, без да потърси съвет от учителя си. Скоро след женитбата той започнал да страда за свободата, която толкова много обичал, но загубил, и за битието си на ученик, което изисква ежедневна духовна работа. За да избегне мислите, които го измъчвали, той работил за семейството си от сутрин до вечер.

Минали години, но колкото и да се залисвал в

различни дейности, той не успявал да забрави онези преживявания, които осенили духа и душата му в новото учение. И един ден решил отново да потърси Учителя.

Когато отишъл на „Изгрева“ и влязъл в дома на Братството, сърцето му трепнало. В този момент Учителя бил на катедрата и говорел. Салонът бил пълен със слушатели. Обстановката, всичко онова, което толкова много обичал и ценял и за което жадувал през изминалите години, било в тази зала и между тези хора. Сълзи напирли да избликнат от очите му и в силното си възмущение той си казал: „Ще се разведа! Ще си върна свободата! Ученичеството си ще върна!“

Много силни слова казал в този ден Учителя, думи сякаш отправени лично към него, за да го насърчи и му даде вяра и упование в доброто. Но един пример останал завинаги в съзнанието му и непрекъснато го карал да се замисля. Той вярваше, че Учителя не случайно бе дал този пример, че е знаел мъката му и е искал да му помогне. Между другото Учителя бе казал:

„Един млад, красив момък се радвал на свободата, която имал. Дружал с момичета и момчета и се чувствал независим. Момчетата го харесвали и за голямата свобода, с която се ползвал, го наричали „княз на князете“. Един ден той решил да се сгоди. — „Какво ли ще кажат сега за мене хората?“ — си помислил той. — „Близко ще си до хората.“ — казали селяните. И той се оженил. Сега го считали за обикновен човек. — „С хората си заедно.“ — казвали селяните. Не

минало много време, той влязъл в недоразумение с жена си и скоро след това се развел. И всички започнали да гледат на него като на посмешище, като на човек „по-долу от хората“.

„Ако Бог е с мене, аз мога да бъда полезен на хората, когато съм с тях - казал си ученикът. Затова ще следвам Учителя и ще постоянствам в учението, за да си възвърна всичко, което съм загубил.“

Безбрежен океан на знание и мъдрост, небесна музика, която ние слушахме в захлас. Искахме мелодията на тази музика да звучи винаги и да остане в нашите умове и сърца като жива светлина на изгряващото слънце, глас и образ на Божиата Любов. Тя прониква във всяка клетка и ни отнася в нови, повисоки сфери на битието.

Музиката на словото ни въведе в предверието на Божието царство, в градините на Едем. А там всички хора са сестри и братя. Словото възстановява първичните отношения, сътворени от Бога. В братските и сестрински отношения по-лесно се разбира какво е Бог и Божествен свят.

Беседите на Учителя учат сърцето да обича, засилват и укрепват волята за вършене на добро и възстановяват връзката ни с Божественото. Учителя каза:

„Да се определят отношенията на човека към Бога разбирам възстановяване на надеждата, вярата и Любовта в човека. Надеждата има отношение към физическия свят, вярата - към духовния, а Любовта - към Божественния.

Влезе ли в света на надеждата, човек трябва да бъде здрав, богат и добре облечен и обут. В който дом влезе, той трябва да носи уханье на цъфнал пролетен цвят.

Влезе ли в света на вярата, човек трябва да бъде

облечен е дреха, изтъкана от красиви, възвишени чувства. Там не се допуска никакво недоволство, никакви горчиви чувства.

Влезе ли в Божествения свят, човек трябва да бъде облечен в дрехата на Любовта, да има правилни отношения към Бога."

Организиране на идеите

Един ден в словото си за силата на Божествените идеи Учителя каза:

„Ние трябва да любим Бога. Как ще го любим? - Ние ще любим Бога, като дадем път на всяка благородна мисъл и на всяко благородно чувство в нас. Колкото малки и да са тези мисли и чувства, те са Божествени, не трябва да се отхвърлят. Няма човек в света, в когото тия мисли и чувства да не се явяват спонтанно. На него не остава друго, освен да ги приеме в себе си и да ги култивира. И ако съвременните хора не успяват в много свои добри начинания, това се дължи на обстоятелството, че те отблъскват малките Божествени мисли и чувства, а очакват да им дойдат грамадни, велики идеи и мисли. Ние наричаме такива хора грешници, защото те очакват само велики идеи. По този начин тези хора убиват в себе си Божественото, Великото начало. В това именно седи неистинността на всички хора. Забележете, при най-скръбното състояние на човека в ума му проблесне една малка мисъл, която ще му донесе необходимата

светлина. След това състояние човек отново ще изпадне в тъмнина. Така се редуват в съзнанието на човека един светъл и един тъмен момент. Докато най-после в съзнанието му се образува един светъл кръг и в него настава пълно затишие, в което той чува тихия глас да му говори: „Не бой се, всичко ще се оправя.“

Един българин изпаднал в някакво тежко състояние и решил да се самоубие. Като размишлявал по какъв начин да свърши с живота си, той чул в съседната стая един тих глас да пее: „Аз всякога мисля за тебе.“ Като чул този тих глас, съзнанието му се променило и той казал: „Няма да се самоубия! Аз имам достатъчно сили да преодолея мъчнотията, в която съм изпаднал. Ще се заломя за някаква работа, макар и най-проста, за да изляза от трудното положение, в което се намирам.“

Казвам: Такава сила е вътрешният глас, такъв преврат може да произведе той в човека. Сила е този глас. — „Аз всякога мисля за тебе.“

Има един велик закон, който организира идеите. И в този смисъл казвам: Няма сила в света, която може да противодейства на идеите. Идеята, само по себе си, е мощна. Един от пророците казва за Бога: „Няма оръжие в света, което може да ти противостои.“ Който разбира този закон, той може да избегне много нещастия. Колкото малка да е една Божествена мисъл, тя е мощна. Кога ще се реализира, не е важно. Но тя непременно ще даде своите добри резултати. Ако доброволно не приемете една

Божествена идея, тя ще влезе в подсъзнанието ви, дето сама ще се организира. Как ще се организира? - Тя постепенно ще привлича към себе си подобни на нея идеи и един ден, когато види, че съзнанието ви е най-слабо, тя ще ви се наложи и ще изнесе това, което крие в себе си. Божественото не държи на времето. Могат да минат месеци, години, но в края на краищата Божественото пак ще се прояви. По този начин може да се обясни, защо някои идеи са материалистични, а други — идеалистични. Това се дължи на широтата на човешкото съзнание, на кръговете, които се образуват в него.

Въпросът за кръговото организиране на идеите е философски. Да допуснем, че някой човек живее в идеалистичен век и по едно време през ума му минава мисълта, че трябва да поправи някои свои погрешки или някои погрешки на обществото. Обаче той отхвърля тази мисъл от ума си. Счита, че е ненавременна. Мисълта влиза в подсъзнанието му. И работи там, организира се, чака времето да се прояви. Като се отказват от идеите с широките кръгове, хората дават предимство на своите мисли, т. е. на мислите с тесните кръгове, докато постепенно стеснят кръга на своето съзнание и създадат ново течение в света, обратно на идеалистичното, а именно - материалистично. По този начин хората идват до положението да казват: „Всичко в света е материя. " Значи когато хората се отказват да изправят погрешките си, в света настава ново течение — материализъм. Освен материята, материалистите не

признават нищо друго. Когато се натъкнат на големи противоречия и страдания, хората започват да търсят някакъв изход от положението, в което се намират, докато неусетно се домогнат до идеята за Бога. Това показва, че Божествените идеи са се организирали вече и от подсъзнанието слизат в съзнанието на човека. Така се създава в света идеалистично течение и хората започват да възприемат Божествените идеи. Следователно, когато хората не искат да изправят погрешките си, ражда се материализмът. Когато в тях се яви готовност да възприемат Божествените идеи, ражда се идеализмът. Обаче нито материализмът, нито идеализмът са в сила да изправят живота на хората. Който не иска да стане материалист, той трябва да разбира закона, по който може да изправи погрешките си. Който иска да стане идеалист, той трябва да възприеме Божествените идеи.

На физическото поле този закон учените наричат наследственост. Много примери из живота потвърждават този закон. Един пример из Америка:

Един мъж от бялата раса имал отношения с една негърка. В първите три поколения се раждали черни деца, което показва, че майката имала надмощие. Затова децата били черни. В четвъртото поколение обаче се родило едно бяло дете. Всички се чудили откъде е доишло това бяло дете между черните.

Значи природата е безпристрастна. Тя всичко хроникира. Няма добро, няма престъпление, последствията на които да не се проявят поне в четвъртото поколение. И днес, когато на хората се проповяд-

еа добър живот, това има за цел да ги освободи от бъдещото зло. Строг е великият закон на живота. Никой не може да избегне този закон. Няма защо да съжсаявате, че сте под този закон. Трябва да знаете, че ви предстои да изправите погрешките си, т. е. да се избавите от материализма. Като изправите погрешките си, вие ще станете идеалисти, ще можете да възприемете Божественото. Някой казва: „Материализмът трябва да се премахне!“ Да, но нито с думи, нито с аргументи може да го премахнете. За да се освободите от материализма, трябва да изправите всички погрешки, които сте направили. А за да придобиете идеализма, трябва да възприемете Божествените идеи. Докато не се изправят грешките на материализма, той винаги ще съществува; докато не се възприемат Божествените идеи, идеализмът няма да дойде.

Идеята, която Христос внесе в света, реализирана ли е? Тя и днес продължава да работи в подсъзнанието на хората. Христос даде живота си за човечеството. И този живот послужи за подква са на новия живот, който днес иде в света. Христос не е въвн от нас. И досега неговите идеи продължават да се организират. Няма да мине много време и тези идеи ще се проявят. А това е новата епоха, която се очаква."

*

МЪДРОСТТА И СИЛАТА НА СЛОВОТО

„Пчелиците бързат и те да получат
нектар от Божествено Слово,
да чуят нечувани думи -
на Слънцето благата вест."

Делата Божии

*„Аз имам едно мнение за Бога - всичко, което
Бог върши в мене, е добро.*

Всички Божии работи са свършени.

*Новото Учение има за цел да изправи погреш-
ките на старото, да изправя и допълня сегашното
знание и да изведе човека в истинското, безгранично-
то знание.*

*Ученикът на Новото Учение трябва да има
сърце чисто като кристал,
ум светъл като Слънцето,
душа благородна,
обищна като цялата вселена
и дух мощен като Бога и едно с Бога.*

*Дойде една мъчнотия в сърцето ти,
Извади правилото за сърцето си и кажи:
Като ученик аз трябва да имам
Сърце чисто като кристал,
Без никаква нечистотия.*

*Дойде мъчнотия в ума ти, кажи:
Аз трябва да имам ум светъл като Слънцето,
Без никаква тъмнина.*

*Дойде мъчнотия в душата ти, кажи:
аз трябва да имам душа благородна,
обширна като цялата вселена,
без никакви дребнавости.*

*И най-после, дойде ли мъчнотия в духа ти, кажи:
Аз трябва да имам дух мощен като Бога
и едно с Бога.*

*Всеки ден, като се намираш в затруднение, из-
вади според случая съответното правило и го произ-
неси по няколко пъти на ден.*

*Няма по-хубаво, по-красиво нещо от това, да жи-
вее човек с Бога."*

*

Солта на живота

„Хлябът свещен, солта на живота,
мирът на Духа, светлина и просвета,
слово на мъдрост и истина свята
носи Учителя благ за душата."

„Христос, в своята реч на гората' започна с деветте блаженства. Блаженствата, за които той говори, имат отношение към друг свят; те не се отнасят към земния живот. За земните хора Христос казва: „Вие сте солта". Аз вземам да говоря за солта, защото на земята живот без сол не може да съществува. Физическият свят е свят на солта, а не на светлината, която пък е свят на ангелите.

„Вие." Кои „вие"? Не вземайте тази дума в ограничен смисъл, само за онези, които вярват. „Вие" подразбира всички онези, у които има пробудено Божествено съзнание, дето и да са на земята. Всички окултисти, кабалисти, мистици под думата „сол" разбират „сила на равновесие, онзи елемент на силата, който държи нещата в равновесие. Под думата сол разбират онази сила, която съгъстява материята, пази я от разлагане и дава условия, за да може по-висшите сили в света да работят. Кои са причините за изгубването на тази сол? На първо място това са необузданите човешки страсти. След всяка страст, от какъвто и да е характер тя, човек чувст-

¹ Палестинска хълмиста земя, покрита с гора (б. р.).

твува една слабост. Вие всички сте изпитвали това. Страстите не са необходими на хора, които имат сол, а само на онези, които нямат сол. Христос казва на своите ученици: „Вие сте солта и, ако солта изгуби своята сила, т. е. обезсолее, тя не струва нищо, освен да се хвърли навън и да се тъпче от човеците.“ А защо именно да се тъпче обезсолена сол? Тъпкането е реакция да се осолите пак солта. Когато страдате, това е тъпкане; изхвърлят ви ангелите навън между хората и вие ставате слаби, защото сте обезсолени. Ако сте били богати, осиромашавате, ако сте били умни, оглунявате.

Човек, който има тази сол, е магнетизиран.

Искам беседите, които ви говоря, да ги проверявате на опит и да видите техните резултати. Силен е само онзи човек, който има дълбоко убеждение за нещата, има преживян опит, защото, ако вие вярвате на всички, вие сте без сол. Аз вярвам, че Бог говори на хората според силата, солта, която те имат."

*

РАЗБИРАНЕ НА СЛОВОТО

„Градина, разцъфнали рози
бленуват неземна любов.
Мъдростта свята ги пази
по път на предвечния зов.“

Думите

Словото на Любовта отива при будните и жадните за светлина и знание, при разумните хора, които го разбират и прилагат в живота. То открива безграничен хоризонт на знания, на жив опит и нови възможности:

„Изкуство е наистина човек да напише буквите в такъв ред, че да образува от тях срички; от сричките - думи; от думите - изречения; от изреченията - цяла реч, която да представя нещо добре изразено логически и граматически. Изкуство има в нареждането на буквите, изкуство има в нареждането на тоновете при музиката и пението, изкуство има и в говоренето. Хората може да ви слушат, като говорите, свирите и пеете, само ако видят някакво изкуство във вас, което може да ги задоволи.“

*

Новият смисъл на понятията

(по извадки от беседите)

Влюбването подразбира изучаване на небесния език. Това не е нещо обикновено, особено е.

Вселена - разбираме всички блага, които изтичат от Бога.

Вечност - Това са възможностите за проявлението на разумния живот.

Да изпълниш Волята Божия значи да пожертвуваши имането си, живота си и всичко, каквото имаш, за Бога. Този момент, който обхваща благом на всички същества.

Добра мисъл - Оная мисъл, която приема само доброто. Дето срещне доброто, тя го събира, нищо не оставя да падне на земята. Тя приема доброто, обработва го в себе си и го изпраща навън.

Добро - Доброто седи над всяка гениалност. Няма по-голяма гениалност от тази, щото човек да бъде добър. За да бъде човек добър, трябва да бъде умен.

Да дадеш пари някому, това не е добро. Това е само един разумен акт, само едно приятно, хармонично действие на ума или една благородна постъпка на сърцето. Да дадеш пари някому, това не е добро, то е повече знание, отколкото добро. Доброто, това е целокупно проявление на Любовта в даден случай. В правенето на добро ти трябва да дадеш всичко.

Къде се е родило доброто? — В онзи акт на Любовта, когато Словото излезе от Бога. Доброто излязло от Бога заедно с Любовта. Казвам: Умът на чове-

ка трябва да бъде слуга на доброто; парите трябва да бъдат слуга на доброто. Не мислете, че доброто се върши с пари. Всичко външно в света може да спомогне на доброто, което вие трябва да изнесете, но всъщност всичко ще извършат вашият ум, вашето сърце и вашата воля. Парите ви, знанието ви, това са само спомагателни средства. Ако мислите тъй, ще може да се самовъзпитате.

Душа — Под думата „душа“ ние приемаме онзи безсмъртен принцип в човека, който едновременно е вплетен и в самата природа на човека. Всеки човек има такава душа. Вие може хиляди пъти да я отказвате, вие може хиляди пъти да умираете, но тя не умира. Вие може да страдате, но тя не се плаши от страдания.

Дух - Духът е великото, възвишеното в живота, което замисля вътрешния живот, което поставя всичко в права посока, което туря в контакт човека с всички живи, разумни същества, повдига го и го обезсмъртява.

Това, което прониква цялото пространство, или онази първична материя, която носи в себе си чистия, девствения, неопетнения живот.

Елементи — Малките първични проявления на енергията ние наричаме елементи. Тези елементи са набрана енергия.

Женитба - Първоначално е представлявала една разумна връзка, едно разумно отношение. Ако мъжът има една другарка, тя трябва да е такава, че да го повдига в живота.

Жертва - Външната страна на нещата. Човек

жертвува нещо, което е вън от него - кокошка, агне, плодове, без да се интересува, без да взема във внимание страданията, които причинява на тия същества.

Живот - Песен на ангелите.

Закон на любовта - Среда, в която можеш да растеш и да се развиваш. Любовта е почва, в която ти можеш да живееш и да използват всички нейни сокове. Само там ще разбереш първата степен на Любовта, която се проявява във физическия свят. Като дойде възрастта, ще се прояви Любовта във втората фаза и ти ще започнеш да изучаваш външните отношения в света.

Земният живот е една велика симфония, създадена от най-великите Богове, и сега тя се туря на сцената, за да се изпълни и чуе от всички.

Идейни неща са тези, които са достояние на всички еднакво.

Идеята за Бога е течение, което поддържа живота на човешката душа. Следователно не отбивайте това течение от неговия път, колкото малко да е то.

Истината, това е най-високото нещо в разумния човешки живот.

Карма - Кармата е закон, създаден от самия човек, вследствие отклонението на човешкия дух от орбитата на неговия път.

Любов - Единствената реалност, чрез която духът се проявява в цялото Битие. Образува обща връзка между всички същества, обединява всичко. Тя съдържа в себе си най-съвършените неща от незапомнени времена на миналото.

Майка — Аз вземам думата „майка“ не в сми-

съл на европейската майка, но като емблема на Любовта, като онова първично начало, което не умира, като онова градиво, което влиза в първичния живот.

Милост, милосърдие - В него човек дава от себе си онова, което е научил и опитал. Ако е добро за него, той знае, че то ще бъде добро и за другите. Има отношение към човешкия дух и човешката душа.

Мистикът разбира живота с всичките противоречия в него. Той знае, че всичко, което се случва в живота на човека, е все за негово добро.

Морал - Подразбира еднакви отношения към всички живи същества.

Мъжът и жената - Слънцето, което грее отгоре и дава условия на зрънцето да расте, е мъжът. Следователно зрънцето трябва да се бои да не се лиши от светлината, да престане да расте. Близко ли е зрънцето до слънцето? - Такива трябва да бъдат отношенията на мъжа към жената. Каквато е любовта на слънцето към зрънцето и на зрънцето към слънцето, такава трябва да бъде любовта на мъжа към жената и обратно.

Новото определение за мъжа и жената е като зрънцето, което расте, и слънцето, което го огрява.

Прав път - Онзи път, който има най-много допирни точки с реалността.

Природа - Представлява една съвкупност от всички разумни същества, които направляват целия сегашен космос.

Проявлението на човека е да проявява и да прилага всеки ден Закона на Любовта. Любовта има тридесет и пет милиона проявления.

Раждане - „Раждането е велик процес, подобен на създаването на нов човек. Това, което внася радост и веселие в живота, което създава идеал и стремеж на човешкия дух, е законът на раждането, на възраждането.

Светлина — Това, което разкрива света.

Радост - Блаженство на Духа, разумен живот без ограничение.

Светски хора - Това са ония хора, които признават правото или силата на своите пари, ако са капиталисти, на своето знание, ако са учени, или на своята власт, ако са държавници.

Форма - Една необходимост за проява на реалността.

За мисълта и молитвата

„Молитвата не се изразява в говорене или шепнене на думи. Когато човек се научи да се моли, животът му ще се осмисли. Учениците Христови не знаеха да се молят. И те се обърнаха към Христа с думите: „Учителю, научи ни да се молим!“ Христос им отговори: „Когато дойде Духът на Истината, той ще ви научи.“ Те не знаеха да се молят, но имаха образец на истинска молитва в лицето на Христа.“

*

„Красиво нещо е молитвата! Няма по-красиво нещо от нея, от общението с Бога.

Благодарение на молитвата човек става проводник на възвишените сили и благодатните средства, чрез които се крепи целият човешки род. Благодарение на молитвата душата си доставя вътрешната духовна храна, от която се нуждае. Благодарение на молитвата тя се обкичва с хиляди благоуханни цветове.”

*

В молитвата вие ще укрепнете. Да се молите, това е най-високото и благородно занимание, което може да се върши в този свят. Само така се повдига и облагородява човешкото сърце. Не говоря за външната страна на молитвата, в която взема участие само езикът, но за оная молитва, в която се изразява съзнателният стремеж на душата към Бога — висшата Любов.”

*

„За да покаже, че обича, човек трябва да учи. Който се учи, той има любов. Който не се учи, той няма никаква любов. Пробният камък на любовта е учението.”

*

„Процесът на мисълта трябва да проникне дълбоко в битието на човека, който всяка сутрин, при ставане още, трябва да каже: „Аз трябва да мисля като Бога. Трябва да обичам тъй, както Той обича. Защо? Защото само с Любовта, която е проявил, Бог е творил, работил, създал цялата Вселена. С Любовта, която има, Той взема предвид нуждите и на най-малките същества и ги задоволява.

Всичко в света, цялата Вселена, е резултат на Божията мисъл. Като мислил стотици, хиляди и милиони години, Той създал нещата така, както ги виждаме днес.

Човек трябва да мисли! Да има идея за Бога."

*

При Седемте рилски езера сред малка група от ученици Учителя каза:

„Като станете сутрин, вземете положението на дете и си кажете: За великия живот, в който живея, аз съм малко дете. И затова ще се уча от всичко, както детето учи."

*

8 септември 1940 година

Едно богато угощение

„Сега аз говоря на онези българи, които са в Божествения свят. Има българи и в духовния свят. Когато се намерите в известно затруднение и не можете сами да си помогнете, обърнете се към българите от духовния свят, те ще ви помогнат. Ако те не могат да ви помогнат, обърнете се към българите от Божествения свят, те непременно ще ви се отзоват.

Дали вярвате в това или не вярвате, не е важно. Ако е вярно, за моя сметка остава, аз печеля. Ако не е вярно, ще благодарите, че съм ви дал едно богато угощение.“

*

ИНТУИЦИЯ

Един ден, когато излязох от къщи, за да отида при Учителя, поспрях се за малко пред бялата сграда. Пристъпих с трепет към нея и погледнах към вратата. Този път не почувствах неговото присъствие. Образът му, погледът, гласът бяха другаде. И тогава погледнах към поляната. Когато го съзрях, сърцето ми трепна. Той седеше сред братя и сестри. Забързах, не виждах нито тревите, нито цветята, нито Витоша в далечината, а виждах и търсех само него - Мировия Учител! Бързах да чуя това, което говореше.

Затихнали, загледани в Учителя, децата на „Изгрева“ слушаха неговото слово. Учителя каза:

„Значи има нещо в човека, което постоянно му нашепва какво трябва да прави. Това е неговата интуиция. Докато се вслушва в своето вътрешно чувство, в своята интуиция, човек всякога ще бъде добре. Искате ли всякога да ви бъде добре, вслушвайте се в своя вътрешен глас.

Слуша ли своя вътрешен глас, всеки човек, бил той мъж или жена, може да запази равновесието в дома си. Ако мъжът идва от работа нервен, възбуден, жената трябва да се вслуша в своя вътрешен глас как да постъпи с него. Кажете ли й нещо отвътре да не го безпокои, тя не трябва да го пита нищо, за да се предотвратят всякакви бури. Щом равновесието му се върне, тя може да го пита, каквото иска.

Това трябва да спазват и децата към родителите си, и родителите към децата си."

Очевидно тези мисли касаеха живота на мнозина от присъстващите, затова запитаха:

- Как се изявява сегашният човек?

- *Понеже е изложен на различни влияния, добри и лоши, често човек се изявява така, както сам не желае, благодарение на което нарушава своя вътрешен мир, както и мира на своите близки.*

Една сестра пристигна и свенливо, смирено и с обич целуна ръка на Учителя. Един свещен миг, но изворът не спря да дава с любов. Словото тече и дава на всички любов, живот, светлина, мир и радост.

*

КОГАТО ВЗЕМЕШ ПЕРОТО

Вътрешната ми връзка с Учителя е твърде силна, затова по един мистичен път той ми даде следните напътствия:

„Когато вземеш перото, ти си писател. Когато оставиш перото, ти си обикновен човек.

Сега аз свършвам, а ти си спомняй казаното.”

„С това, което си написала, си свършила половината от работата. Имаш да пишеш още толкова.”

„Твоите работи ще се търсят тъй, както и моите, и както на мнозина. Нищо няма да се изгуби, тъй както нищо не е изгубено и от Христовото учение. То е разпръснато из различните писания и тълкувания.

Та питам, защо пишеш всичко това? — Първо, да се научиш на послушание, макар че не си от най-непослушните, и второ — да се научиш да пишеш.

Не се притеснявай за издаването на това, което си написала, но все пак можеш да го показваш на доверени лица.”

*

ЕПИЛОГ

Не съм се връщала отдавна у дома, в онова топло място, което се нарича „любов към родния град". В мен оживяват спомени за улицата, където съм живяла, за черковния двор, в който съм играла, за момиченцето, с което съм пяла. И вече обхождам познатите ми домове, китните градини и живописните околности. В мен оживяват образите на мои прародители, чувствавам се у дома. И сега пътят, който изминах от детските ми години до момента, когато се преселихме от Карнобат в „Изгрева", богатият и красив живот с Учителя след това, е пред мен.

Отивахме на Витоша по пътя за село Симеоново. По този път сме водили много интересни разговори с Учителя, при които много често получавахме отговор на вълнуващите ни въпроси.

Бяхме тръгнали за Ел Шадай. Вървах близо до Учителя, когато той ме запитва:

- А ти каква искаш да станеш?

- Искам да стана поет философ, Учителю!

И тогава, в този тъй хубав момент, получих най-скъпия ми подарък - моята поезия.

Учителя беше казал: *„Аз не искам да ви направя монаси. Аз искам да станете поети, музиканти, скулптори, да станете хора на изкуството."*

При една почивка по пътя един от братята каза:

- Учителю, тази сестра е цял философ - само мълчи и слуша.

Отговорът бе неочакван:

- Само да си прозволи някой да влезе в гостната с обувки, тогава я гледай!

Богат и съдържателен бе животът ни, път на учение и духовен подем, за който Учителя бе казал:

„Задачата на Школата е да освободи човека от неговите страдания и несрети, в които той се е оплел.“

11 март 1949 година

Подарък от Учителя

Днес получих подарък от Учителя. Бях тръгнала да си купя бележник, но преди това се отбих до бялата сграда, нашия братски дом. Погледнах нагоре и видях брат Иванов, който току-що бе измел предверието пред стаята на Учителя.

Купих бележника и отново се върнах пред братския дом. Някаква сила неудържимо ме влечеше към това място. И веднага запитах:

- Може ли да видя любимата стая на Учителя, брат?

- Може, заповядайте!

Събух обувките си и се качих по стълбището. Горе, в стаята, беше брат Абрашев.

Аз се порадвах на любимите неща на Учителя, с който са свързани толкова вълнуващи спомени. С каква любов Учителят ни благ се е докосвал до тях.

В двадесет и два часа вечерта получих подарък от Учителя - сънувах, че казвам на сестра Паша:

„Вие знаете ли какво представляваме? - Ние сме една чаша, от която който пие, оздравява.“

Аз моля Бога и вас, Учителю, когато се срещнем следния път на земята, да бъда с по-будно съзнание, за да мога по-лесно да ви разбера и по-усърдно да ви служа.

*

ЗА АВТОРА И ЗА КНИГАТА

Теофана Савова е родена на 7 януари 1894 година. През 1914 година завършва с добър успех Народната девическа гимназия в гр. Бургас. През 1913 - 1914 година учителства в Карнобатска околия. За кратко време (1917 - 1918 г.) работи като книговодител към Дирекцията за стопански грижи и обществена предвидливост. Следва в Юридическия факултет на Софийския университет и през 1928 и 1929 година взема с успех университетските изпити за висше образование.

През 1919 година от сестра си Мара научава за Учителя, а през 1922 година цялото семейство се преселва в София, за да живее на „Изгрева“.

Интелигентна и деликатна, надарена с чувствително съзнание, Теофана възприема с ентузиазъм идеите на Учителя и става негова ревностна последователка. Неговото слово, духовността и обаянието му я подтикват да пише поезия. Богатството от знания, които приема ежедневно от Учителя, са източник на вдъхновение. Творческото наследство, което ни е оставила, нейната вяра и всеотдайност, са затрогващи.

Сестра Теофана се радва на свободата, която е основен закон в духовната школа на „Изгрева“. В една от тетрадките си тя е записала: „Свободата при Учителя проличава навсякъде. Всеки свободно се присъединява към някоя група, свободно влиза в разговор, свободно се проявява в обхода, в храна, в облекло.“

Тя искрено вярва в доброто бъдеще на новите поколения: „Учителя често казваше: *„В бъдеще децата ще знаят повече, отколкото сегашните учени.“*“

За делото на Учителя тя пише: „Учителя научи човека да взема уроци от природата и да обича работата, както природата я обича. - *„Ти посади едно семенце и, като поникне, спри, ако можеш, този растеж.“*“

И сега тя вижда, че хората коренно променят своето естество: „Човекът се превърна в ученик, който учи, работи и помага.“

Изложените в тази книга факти и събития в своя завършен вид не би следвало да се приемат като документалистика в прекия смисъл на думата. Те обаче са достоверни, защото, макар и в романтична светлина, отразяват ежедневието и бита на хора, посветили се безрезервно на един изключително богат и поучителен духовен експеримент. Разбира се, тези събития са пречупени през творческото виждане и душевността на Теофана, което е едно изискване за подобен род литература. Освен това те са и емоционално оцветени поради голямата ѝ преданост към идеите на Учителя и живота на братски и сестрински отношения, който е имала години наред.

Текстовете в курсив са от Учителя, така както авторът ги е чул и записал или взимствал от издаденото слово.

Задачата на редактора бе в значителна степен да следва основната идея и настроението в отделните разкази и по този начин да ги обедини в един завършен текст.

И. Желязков

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Дните на седмицата	
Живот с Учителя.....	5
Да познаеш Учителя.....	24
Вратата на Любовта.....	34
Духовната школа на „Изгрева“.....	61
Окултната музика и Учителя.....	66
1935 година.....	70
На пост пред вратата на Любовта.....	80
Изгревчани.....	84
Уроци и изпити.....	94
Денят на знанието.....	103
Първият слънчев лъч.....	120
Обяд в деня на разумното сърце.....	123
Денят на волята.....	129
Денят на вечното слово.....	142
Посещения в деня на светлината.....	145
Бели гости.....	148
Загадъчни случки.....	153
Словото.....	160
Мъдростта и силата на словото.....	166
Разбиране на словото.....	170
Интуиция.....	179
Когато вземеш перото.....	181
Епилог.....	182
За автора и за книгата.....	185